

"Ben öğrencinin iyi rol model olanını severim!"

Hemşirelik Bölümü Başkanımız Nihal Sunal'a "iyi öğrenci"nin nasıl bir şeye benzediğini sorduk, Atatürk gibi yanıt verdi! Konuştuk, çay içtik, satranç oynadık, sınıfa girdik, koridorda dolaştık, bahçede yürüdük, çok eğlendik. ▶ 10'da.

Emine Gül Doğanay - Zeynep B. Özbek

"Tepsilere bakırım, yemeğin beğenilip beğenilmediğini anlarım!"

Bu kez yemek yemeye gitmekten farklı bir amaçla yemekhanemizin yolunu tuttum. Yemekhanenin şefi Özkan Yaşar ve aşçıbaşımız Ersan Tankut Usta ve öteki personel ile konuştum. ▶ 10'da.

Neslihan Ay

Onlar Medipol'ün yeteneklileri

Sosyal Sorumluluk Kulübü'nün 15 Mart'ta düzenlediği Yardım Panayırında sahne alan Semih, Esat ve Yasemen ile Arş. Gör. Sevda Er büyük beğeni topladı. Üç arkadaşımız ve Sevda Hoca ile röportaj yaptım. ▶ 12'de.

Kübra Gezek

Müminre Yücekaya

MEDİPOST

İSTANBUL MEDİPOL ÜNİVERSİTESİ ÖĞRENCİ GAZETESİ

MAYIS 2011 - 1. SAYI

Medipol'e bahar erken geldi

Medipol Üniversitesi Sosyal Sorumluluk Kulübü'nün düzenlediği Yardım Panayırını büyük bir coşku içinde yapıldı

Lobide gerçekleştirilen panayırda, gün boyunca satın alınan yiyecek ve içecekler tüketildi, öğleyn yapılan müzik şöleninde coşku doruğa çıktı. Yapılan çekilişte bir öğrenci E-Book kazandı. Panayır için, Sosyal Sorumluluk Kulübü Sorumlu Öğretim Üyesi Doç. Dr. Saime Batirel ve Sağlık Kültür Spor Dairesinden Funda Karabağlı'nın koordinatörlüğünde günler öncesinden hazırlıklar yapıldı. Öğretim üyeleri ve öğrencilerin evle-

rinde hazırladıkları pasta, börek, kurabiye ve dolmalar sabah erkenden satışa sunuldu. Okula gelen öğretim üyeleri ve öğrenciler, buradan satın aldıklarıyla kahvaltılarını ettiler. Öğleyn ise coşkulu bir müzik ziyafeti yaşandı. Bilgi İşlem Dairesi'nden Hamza Şen'in sunuculuğunda gerçekleştirilen programda yöresel dans gösterilerine eşlik eden öğrenciler, daha sonra gitar ve ney eşliğinde şarkılar söylediler.

▶ 2'de.

Medipol öğrencileri Çanakkale'yi unutmadı

Medipol Üniversitesi öğrencileri 18 Mart Çanakkale Zaferi yıldönümünde bir etkinlik düzenledi. Sağlık Bilimleri Fakültesi Fizik Tedavi Bölümü öğrencileri Ömer Faruk Özcelep, Ahmet Emir, Ömer Fatih Belkiran ve Eren Avcıl'ın organize ettikleri program, şehitlerimiz için saygı duruşu ve İstiklal Marşımızın hep birlikte okunması ile başladı. Açılış konuşmasını, Sağlık Bilimleri Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Erdoğan Kunter yaptı. Konuşmasında ABD'de aldığı eğitim sırasında Cape Canaveral Uzay Üssü'ne yaptığı ziyareti anlatan Kunter, tüm dünyada "İnsanlık, aya ayak bastı" olarak bilinen ifadenin, uzay üssünde "Amerika, aya ayak bastı" şeklinde kullanıldığını söyledi. ▶ 2'de.

"Bunu görüntülemem gerekiyor" diyen kişi fotoğrafla ilgilidir"

İMÜ Tıp Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Gürkan Öztürk profesyonel düzeyde fotoğrafla ilgilenen biri. Öztürk ile Anadolu'dan Orta Afrika'ya uzanan fotoğraf macerasını konuştuk. ▶ 4'te.

Röportaj: Kübra Gezek

"Hayal kırıklığına uğramamak için gerçekçi hedefleriniz olsun"

Unkapanı Yerleşkesi, öğrencilerin psikolojisini nasıl etkiliyor? Sınavlara hazırlanırken nasıl davranmalıyız? okulumuzda öğrencilere psikolojik destek veren Uzman Psikolog Sevinç Sevi Tok ile konuştuk. ▶ 7'de.

Röportaj: M. Büsra Deniz

"Öğrenciyken hiçbir hastanın kaybedilmemesi gerektiğine inanırdım"

Neredeyse bir günümü Doç. Dr. Akif Tan ile birlikte geçirdim. Poliklinikte hasta muayenesini izledim, kendisi ile ameliyata girdim. Dr. Tan'ın hem yaşamı, hem görüşleri bizler için güzel bir ufuk olabilir. ▶ 5'te.

Röportaj: Zeynep B. Soysal

Medipol'e bahar erken geldi

(1. sayfadan devam...)

Gitarada Sağlık Bilimleri Fakültesi'nden Semih Sarp ve Diş Hekimliği Fakültesi'nden Esat Buğrahan Toksöz sahne alırken, gene Sağlık Bilimleri Fakültesi'nden Yasemen Velioglu'nun ney performansı uzun süre alkış aldı. Araştırma Görevlisi Sevda Er sahne aldığı anda coşku doruğa çıktı. Geçmişte profesyonel müzik eğitimi de alan Er, yorumladığı şarkı ve türkülerle izleyenleri kendisine hayran bıraktı. Programın sonunda, bir öğrenci E-Book kazandı. Elde edilen yaklaşık 1700 Lira sosyal sorumluluk çalışmalarında kullanılacak.

■ 15 Mart 2011

Medipol öğrencileri Çanakkale'yi unutmadı

(1. sayfadan devam...)

Bu örneği, insanların ulus kimliğini güçlü kılmak için neleri kullandıklarını göstermek için verdiği kaydeden Prof. Kunter, Çanakkale Zaferi'nin ulusumuzun birliği için büyük önem taşıdığını belirtti. Kunter, programın yapılmasını öneren ve etkinliği düzenleyen öğrencilere teşekkür etti. Kunter'in ardından Ömer Fatih Belkiran söz aldı. Belkiran, Çanakkale Deniz Savaşı'nın öneminden söz etti. Daha sonra Çanakkale Savaşı'nı anlatan bir video izlendi. Slayt gösterilerinin ardından program son buldu. Katılanlara çıkışta çikolata ikram edildi.

■ 18 Mart 2011

Farmavizyon Eczacılık Fuarı'na katıldık

Türk Eczacıları Birliği (TEB) ve Tüm Eczacı Kooperatifleri Birliği (TEKB)'nin birlikte düzenlediği Farmavizyon Eczacılık Fuarı, 8-10 Nisan 2011 tarihlerinde, İstanbul CNR Expo Center'da gerçekleştirildi. İstanbul Medipol Üniversitesi Eczacılık Fakültesi öğrencileri fuarda stant açtılar. Fakülte öğretim üyeleri ve öğrencilerin katıldıkları stantta Üniversitemiz Eczacılık Fakültesinin tanıtımı yapıldı. Öğrencilerimiz, fuar kapsamında Farmavizyon Öğrenci Platformu'na da katıldılar.

■ 10 Nisan 2011

Medipol'de Hücrel Sinirbilim Günleri

Hücrel Sinirbilim Günleri adı altında başlatılan periyodik toplantıların ilki 8 Nisan'da yapıldı. Ülkemizde hücrel sinirbilim alanında çalışan araştırmacıların bilgi, deneyim ve çalışma sonuçlarını birbirleriyle paylaşabileceği ve somut işbirlikleri kurabilecekleri bir platform oluşturmayı amaçlayan etkinlik, yaklaşık 30 kişilik grubun katılımı ile gün boyu devam etti. Program sonunda katılımcılara sertifika verildi.

■ 8 Nisan 2011

Medipol Üniversitesi Kariyer Günleri

Kariyer Günleri kapsamında 3 liseye gidildi ve üniversitemiz tanıtıldı. Vefa Lisesi, Şehremini Anadolu Lisesi ve Eyüp Anadolu Lisesi, gidilen duraklar oldu. 4 fakültemizden hocalarımız okulumuzu tanıttılar. Prof. Dr. Candan Algun, Prof. Dr. Erdoğan Kunter, Prof. Dr. Ahmet Zeki Şengil, Prof. Dr. Şeref Demirayak, Yrd. Doç. Emir Yüzbaşıoğlu, Öğr. Gör. Pınar Doğan ve Arş. Gör. Sevda Er bu etkinliklerde okulumuzu temsil ettiler. Yine Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi'nde yapılan Üniversite Tanıtım Günleri-ne okul olarak katıldık. İzmir Çağdaş Eğitim Koleji'ni de okulumuzda ağırladık.

■ 1 Nisan 2011

Büyüleyici Body Worlds'e yolculuk

Medipol öğrencileri, dünyaca ünlü Body Worlds Orijinal Vücut Dünyası-Yaşam Döngüsü sergisini iki kez gezdiler. İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti etkinlikleri kapsamında Tophane'deki Antrepo 3'te gerçekleştirilen sergide, Diş Hekimliği Fakültesi Dekanı Hüsametttin Oktay ile

Tıp Fakültesi'nden Yrd. Doç. Dr. Neslihan Cankara ve Dr. Mahmut Tokaç öğrencilere eşlik etti.

Alman bilim adamı Gunther von Hagens tarafından "plastination" denilen bir yöntemle çürümez hale getirilmiş olan 200'den fazla insan bedeni parçasının sergilendiği Body Worlds'te; kaslar, damarlar ve

organlar, yaşayan vücudun içinde olduğu gibi, bozulmamış haliyle sunuldu. İlk kez 1995 yılında sergilenen Body Worlds, bugüne kadar 60'tan fazla ülkede, 30 milyondan fazla ziyaretçiye ulaştı. Sergiyi gezen bazı arkadaşlarımızın izlenimleri şu şekilde oldu:

Ece Yetiş: "İnsan bedeni, bü-

tün kasları ve anatomisi açıkça karşımda duruyordu. Bedenlerin ifadeleri o kadar canlıydı ki, sanki onlar hala yaşıyor ve bana her an göz kırpacakmış gibi geliyordu."

Burak Zora: "İnsan vücudu tüm çıplaklığıyla karşınızda duruyor. Bu "ruhu olmayan bedenler" sanki bir anda can-

lanıp sizinle konuşacakmış gibi geliyor."

Ayşe Sena Turanoğuz: "Karşınızda eskiden sizin, bizim gibi nefes alan, yaşayan bir insanı şimdi ölüyken görmek tüyler ürpertse de buna hayran olmamak elde değil. İncelediğim bir şeye ilk defa bu kadar saygı duydum."

Lamia Şeker: "Kimileri buna sanatsal anatomi, kimileri insan hakları ve etiğe aykırı dese de giden herkes kendi vücuduna tutulmuş bu aynaya kayıtsız kalamıyor."

Abdülkadir Yıldız: "Serginin esas hedefinin para olduğunu söyleyebilirim. Amacım onları bu şekilde yargılamak değil ama daha bilimsel hedefleri olması gerektiğini düşünüyorum. Bildiğim kadarıyla, özellikle bu şekilde para kazanmak isteyen, dünya çapında Body Worlds'ün bazı rakipleri de var."

Ecem Özserp: "Sergi, bir yandan yaşam coşkumuzun bedenimize yansması için güç ve enerji veriyor, öte yandan anatomimizin içerdiği karmaşıklığa rağmen ne kadar savunmasız olduğumuzu bir kez daha gözler önüne seriliyor. Unutmayalım ki yaşananların her bir ayrıntısı beden üzerinde görülebiliyor."

■ 2 Aralık 2010

İMÜ, TİG Eğitimleri verdi

Sağlık Bakanlığı'nın kamu hastaneleri personeline verdiği Teşhisle İlişkili Gruplar (TİG) eğitimlerini özel sağlık kuruluşlarına yönelik olarak İstanbul Medipol Üniversitesi (İMÜ) yürütüyor. İMÜ Sürekli Eğitim Merkezi bünyesinde yapılan TİG eğitimlerinin ilki, 22 - 26 Mart'ta, ikincisi 12 - 16 Nisan'da yapıldı. Üniversitenin Unkapanı Yerleşkesinde düzenlenen eğitimlere özel hastanelerin anlaşmalı kurumlar, bilgi-işlem, SGK faturalama birimlerinde çalışanlar ka-

tıldı. Program sonrası Sağlık Bakanlığı tarafından tescil edilen sertifika veriliyor.

Teşhisle İlişkili Gruplar (TİG) nedir?

Teşhisle ilişkili gruplar 1970'li yıllarda, Amerika Birleşik Devletleri'nde Yale Üniversitesi'nde sağlık hizmetlerinin kalite denetimi amacıyla geliştirilmiş bir araç olup 1980 yılından itibaren geri ödemelerde de kullanılmaya başlanan bir vaka sınıflama sistemidir.

■ 18 Nisan 2011

Simülasyon Merkezi'ne gezi

Tıp fakültesinden arkadaşlarımız, İstanbul Sağlık Müdürlüğü bünyesinde hizmet veren Simülasyon Laboratuvarı ve Eğitim Merkezi'ne ziyarette bulundular. 4. Levent'teki merkezi, 1. Sınıfta eğitim gören öğrenciler gezdiler. Uzmanlardan bilgi alan ve simülasyon maketlerini inceleyen öğrencilere Tıp Fakültesi Arş. Gör. Nilüfer Ulaş eşlik etti.

■ 7 Nisan 2011

Diş Hastanesi gün sayıyor

Diş Hekimliği Fakültesi Uygulama Hastanesi ile ilgili çalışmalar sürüyor. Binamızın birinci katında hazırlanan hastane, hizmete başladığında 25 ünit ve 2 ameliyathanesi ile yalnızca öğrenciler için iyi bir eğitim alanı olmakla kalmayacak, bölgenin en büyük diş hastanelerinden biri olarak vatandaşlara hizmet verecek. Vatandaşların SGK ile anlaşmalı olarak diş sağlığı hizmeti almalarına yönelik çalışma sürdürülüyor.

■ 7 Nisan 2011

MEDIPOST

İstanbul Medipol Üniversitesi Öğrenci Gazetesi
Mayıs - 2011, Sayı: 1

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Prof. Dr. Gürkan Öztürk

Yayın Koordinatörü
Ömer Çakkal

Grafik - Tasarım
Zeynep B. Soysal

Katkıda bulunanlar
Abdülkadir Yıldız, Emine Gül Doğanay
Kübra Gezek, M. Büşra Deniz
Mine Oruç, Neslihan Ay, Ömer F. Özcelep
Zeynep B. Özbek, Zeynep B. Soysal

Yönetim Adresi
İstanbul Medipol Üniversitesi
Unkapanı, Atatürk Bulvarı No:27 34083
Fatih-İstanbul
Tel: 0212 453 48 66

Baskı: Ege Basım Ltd. Şti.
Esatpaşa Mah. Ziyapaşa Cad. No: 4 Ege
Plaza Ataşehir/İstanbul Tel: 0216 472 84 01

Sanat Tarihi ve Gezi Kulübü

Nilüfer Ulaş *

Sanat Tarihi ve Gezi Kulübümüz, tarihimizi canlı tutmak ve var olan bu mirasa sahip çıkma bilincini oluşturarak, gezmeyi ve geziyi öğrenmeyi kendisine amaç edinmiştir. Öğrencilerimizin de isteklerini göz önünde bulundurarak, öncelikle İstanbul olmak üzere şehir içi, sonrasında da şehir sınırları dışına çıkarak, tarihimize konu olmuş olayları öğrenmek ve bu olayların yaşandığı yerleri bir sanat tarihi uzmanı eşliğinde gezerek öğrenme imkânı bulacağız. Üniversitemiz tarihi yarımadanın tam da merkezinde

kurulu. Tarihimize şahitlik etmiş medreseler, camiler, saraylar, harabeler, çiniler gibi isimlerini saymakla bitiremeyeceğimiz, çoğumuzun tarih kitaplarından duyduğu birçok sanatsal ve tarihi yapının merkezinde olmak, kulübümüz için büyük bir ayrıcalık. Bunu en güzel şekilde değerlendirmek bize düşüyor. Hem öğrenerek yaşamak, hem de yaşayarak öğrenme duygusu ile çıkmış olduğumuz ilk gezi serüvenimiz Üsküdar İskelesi'nde toplanmamız ile başladı. Kalabalık bir topluluk olarak inip bindiğimiz toplu taşıma araçlarındaki "Bu kalabalık da neyin nesisi?" gibi sorularla karşı karşıya

kalarak, gezimizi Beylerbeyi Sarayı'ndan (1) başlatarak, iskelede yemek arası verip, efsane hikâyelerle dolu bir geçmişe sahip olan Kız Kulesi (2) ile bitirerek, yaşanılmış bu tarihi kendimize fon olarak çekilen birçok fotoğraf ile bu günü ölümsüzleştirdik. Bu kadar konuşmanın üzerine, bir daha ki gezimiz için "Bir varmış, bir yokmuş..." ile başlayan masallar tadında, geçeceğimiz yollarda bol "iyiki"lerle dolu gerçek ve güzel hikâyeler yaşamak umuduyla, iyi seyirler dilerim...

* Araştırma Görevlisi, Sanat Tarihi ve Gezi Kulübü Başkanı

Sosyal Sorumluluk Kulübü

Yrd. Doç. Dr. Saime Batrel *

Kulübümüz, öğrencilerimizin, sosyal hayatta dezavantajlı kişiler hakkında farkındalıklarını arttırmayı, onları bu kişilerin problemleri hakkında bilinçlendirmeyi ve bu konuda çözümler üretebilen yeteneklerinin geliştirilmesini amaçlamaktadır. Bu süreçte öğrencilerimiz toplumdaki dezavantajlı kişileri (çocuk, yaşlı, özürsüz, yoksul v.b.) bizzat ziyaret ederek onlarla sohbet edebilmek imkânı elde etmekte olup, bu sırada ilgili kişilerin sıkıntılarını kendileri tespit etmektedirler. Yapılan toplantılarda bir araya gelerek bu kişilere nasıl yardım edileceklerine kafa yormakta ve araştırma yaparak sorunun çözümüne yönelik ilgili kurum-

larla görüşme yapmaktadırlar. Öğrencilerimiz, bu çalışmalarını sırasında, bir yardım projesini nasıl hazırlayacaklarını, yazacaklarını ve yöneteceklerini öğrenmektedirler.

Kulübümüzün yaptığı çalışmalar, sadece insana yönelik kalmamakta, hayvanlar ve çevre sağlığı gibi diğer toplumsal problemlere de değinilmektedir. Yapılan organizasyonlarla, kulüp üyelerimiz, hem toplum adına bir şeyler üretebilmenin tadını almakta hem de beraber iyi vakit geçirme fırsatını elde etmektedirler.

Bu yıl ilk inceleme gezimizi İstanbul Darülaceze Müdürlüğü'ne yaptık. 30 Aralık 2010 günü yaptığımız bu ziyarette öğrencilerimiz bizzat Darülaceze sakinleri

ile sohbet etmek ve onların dünyaları hakkında fikir alma fırsatı buldular.

Kulüp üyelerimiz, yaptıkları çalışmalara maddi kaynak sağlamak amacıyla 15 Mart 2011 günü üniversitemiz lobisinde bir yardım panayırını düzenlediler. Tüm öğrencilerimizin yanı sıra akademik ve idari kadromuzun katıldığı etkinlik, evde yapılarak getirilen yiyeceklerin satılması ile başlamış ardından bir müzik şölenine dönüşmüştür. Bir hediyelik çekilişi ile renklendirilen bu günde sosyal sorumluluk çalışmaları için önemli bir gelir elde edilmiştir.

* Tıp Fakültesi Öğretim Üyesi, Sosyal Sorumluluk Kulübü Başkanı

Müzik Kulübü

Prof. Dr. Şeref Demirayak *

Müzik Kulübü, çalışmalarına Aralık 2010 ayında başlamıştır. Gitar grubu, Okutman Hasan Tansu Dinçer yönetiminde çalışmalarına devam etmektedir. Türk Müziği grubu ise Devlet Klasik Türk Müziği elemanlarından ve aynı zamanda Üniversitemizin Öğretim Görevlisi Aylin Taşçı'nın yönetiminde çalışmalarına devam etmektedir. Her iki grubumuzun çalışmaları öğretim yılı sonunda yapılacak konser programlarıyla müzikseverlere sunulacaktır.

* Eczacılık Fakültesi Dekanı, Müzik Kulübü Başkanı

Tiyatro Kulübü

Fevzi Can Altınok *

Tiyatro Kulübü, yaklaşık 25 öğrencinin katılımı ile çalışmalarına başladı. İlk derslerde öğrenciler temel egzersiz hareketleri ve sahne üzerinde duruş, diksiyon, jest-mimik eğitimleri aldılar. Kulüp, Cuma ve Cumartesi günleri olmak üzere haftada iki kez çalışmalarını gerçekleştiriyor. Mayıs ayında çeşitli skeçlerin olacağı bir programın sergilenmesi planlanıyor.

* Sağlık Bilimleri Fakültesi Sağlık Yönetimi Bölümü 1. Sınıf Öğrencisi, Tiyatro Kulübü Başkanı

Zeyrek'e yolculuk

Ömer Faruk Özcelep *

Medipol Üniversitesi'ne çok yakın bir mesafedeki Zeyrek Camii, Taksim ve Şişhane yönünden gelerek Aksaray yönüne devam eden Atatürk Bulvarı üzerinde yer alan ve Sosyal Güvenlik Kurumu'nun hemen arkasında kalan bölgede yer alıyor. Tarihi yarımada'yı kucaklayan bir manzaraya sahip olan cami, Süleymaniye ve Şehzadebaşı Camilerini, Beyazıt ve Galata Kulelerini ve Haliç'i gören, hâkim bir noktada yer alıyor. Zeyrek Camii'nin tarihi oldukça eskilere dayanıyor. Antik kaynaklara göre, Bizans döneminde (1118-1136) Pantokrator Manastırı olarak Bizans Kralı 2.Yannis Komnenos'un eşi Macaristanlı Kraliçe İrene tarafından, içinde düşkünler evi ve göz hastanesi bulunan bir yapı olarak yaptırılıyor. Fakat bu yapılardan bugün geriye iki kilise ve mezar şapeli kalmış, aşevi ve hastane işe günümüze ulaşmamış.900 yıllık bir geçmişe sahip olan bu yapı, büyük fetihten sonra medrese olarak kullanılmış ve Fatih Cami yapıldıktan sonra da cami olarak kullanılmaya devam edilmiş. Fetihden sonra camiye çevrilirken yapılan

minare, diğer yapılara nazaran daha az hasar gördüğü için hemen dikkat çeker. Medrese, adını, ilk müderrisi olan Mehmet Zeyrek Efendi'den almaktadır.

Üniversite kapısından caddeyi takip ederek yukarı doğru çıkıldığında sağdaki Arnavut kaldırımı yokuşu çıkarken sağlı sollu eski Safranbolu evlerini andıran ahşap Osmanlı evleri virane halleriyle dikkat çekiyor. Öğrendiğime göre, bu evlerin ve manastır kompleksinin yer aldığı bölgede birçok restorasyon projesi uygulanmaya konmuş. Fakat yeterli kaynak sağlanamaması nedeniyle yarım kalmış. Bunlardan ilki, 1960-1970 yılları arasında yapılan ve ilerleme kaydedildikten sonra yarım kalan projelerden biri olan Zeyrek Camii Restorasyon Projesi. 1985'te dünya mirası kapsamında koruma altına alınan yapı, önemli bir merkez olarak dikkat çekmeye başlamış. Yapının etrafı şu anda restorasyon çalışmaları sürdüğü için çelik iskelelerle çevrili, kapılarına kilit vurulu ve içine girilemez durumda. Önünde büyük ihtimalle Osmanlılardan kalma bir çınar ağacı var ve fotoğraf çekerken bana epeyce bir zor-

luk çıkardı. Yapının etrafındaki büyük bir alanı şantiye alanı diye çinko plakalarla çevirmişler. Sadece işçilerin çalıştığı küçük bir kısımdan içeri bakabildim. İçerisi oldukça karanlıktı ve sanırım depremde zarar gören binanın içinde yıkılan taşları temizliyorlardı. İşçilerden birine yapı hakkında birkaç soru sormak istediğimi sordum. Ben de "Gazeteden geliyorum" dedim. "Size bilgi veremem" dedi ama eminim o da restorasyon çalışmasının ne aşamada olduğunu bilmiyordu. "Ne kadar zamandır burada çalışıyorsunuz?" şeklindeki

soruma da bir yanıt alamadım. Sadece bir mahkeme olayından bahsettiler. Restorasyon yapılırken cami olarak değil de aslına uygun olarak kilise olarak kullanılması için Vakıflar Genel Müdürlüğü tarafından açılan bir davadan söz ettiler. Gazete haberlerine göre, yapının ihalesi verilmiş ve restorasyon öncesi zarar gören yerleri onarılıp güçlendirildikten sonra çıkan sonuca uygun bir stratejiyle restorasyon projesi gerçekleştirilecek. Güçlendirme çalışmalarının ise 2011 yılının sonunda bitmesi bekleniyor.

Tüm bunlar ülkemizde

tarihi güzellikleri koruma ve bu güzellikleri dışa aktarma adına yapılan önemli projeler. Eğer İstanbul'un bu güzide mekânlarında dolaşmaya ve biraz nefes almaya çıkarsanız her köşe başında bir yenileme çalışması olduğunu görebilirsiniz. Öğrenci, doktor, memur kısacası ne olursak olalım veya işimiz başımızdan aşkın olsun etrafımızı tanımalı ve çevremize keşfetmek için bakmalıyız.

* Sağlık Bilimleri Fakültesi Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü 1. sınıf öğrencisi

“Bunu görüntülemem gerekiyor” diyen kişi fotoğrafla ilgilidir”

Prof. Dr. Gürkan Öztürk, Tıp Fakültemizde Temel Tıp Bilimleri Bölümü'nün Başkanı. Lobimizdeki fotoğrafları, okul açıldığından beri sergileniyor. Okul gazetesi için kendisiyle bir röportaj yapılacağı söylendiğinde hemen ortaya atıldım. Hayranlıkla izlediğim fotoğrafların sahibiyle tanışıp röportaj yapma fırsatını kaçırmak istemedim. Gürkan Hoca ile Süleymaniye Camii manzaralı odasında konuştuk. Çok keyif aldım, çok şey öğrendim. Umarım siz de okurken keyif alırsınız.

Röportaj: Kübra Gezek *

Hocam fotoğrafçılığa ne zaman başladınız?

Fotoğrafçılığa sizin yaşlarınızda üniversiteye ilk girdiğim yıl başladım. Daha önceden de çok merakım vardı ama amatörce amaçla uygun olmayan fotoğraf makineleriyle kendimce bir şeyler çekirdim. Ciddi olarak fotoğrafa başlama fırsatını ilk kez hazırlık sınıfında buldum. İlk fotoğraf makinem Nikon F401'di. O yıldan itibaren aralıksız olarak çekime devam ettim. Sürekli, hiç ara vermediğim bir hobim oldu. Hatta bazen ikinci bir mesleğim olduğunu da hissettim.

Neden fotoğrafçılık?

Ben görsel sanatları seviyorum ama yetenek olarak resme yeteneğim yok, karikatüre hiç yeteneğim yok ama izlemeyi ve meşgul olmayı seviyorum. Fotoğrafi da seviyorum. Bunların içerisinde el becerisi gerektirmeyen, belki teorik bilgiyle de yapabileceğimiz en uygun görsel sanat bana fotoğraf gibi geldi. Hem de çok daha erişilebilir, kolay bir uğraş olarak geldi bana. Bu yüzden fotoğrafçılığı seçtim. Şu an böyle düşünüyorum tabii. O zaman çok düşünüp planladığım şeyler değildi bunlar.

Ne tür fotoğraflar çekiyorsunuz?

Genellikle doğa ve doğaya ait fotoğrafları tercih ediyorum. Doğaya ait derken tropikal ormanlar, burada yaşayan hayvanlar, bitkiler... Ya da şehir hayatımızdaki bir doğa parçası. Bunun dışında mimari, daha spesifik olarak da yakın çekimler, gece çekimleri. Aslında en az tercih ettiğim alan zannediyorum insan fotoğrafları. Bunun dışındaki diğer konuların hepsinde eserlerim, fotoğraflarım var.

Dünyanın hangi ülkelerinde ve bölgelerinde fotoğraf çektiniz?

Öğrencilik yıllarımdan itibaren her kıtaya gitmek gibi bir isteğim vardı. Gitmediğim

kıta kaldı, kutuplara gitmedim ama plan yaptım. İlk fırsatta gitme niyetim var. En azından Antarktika'ya gidebilirim diye düşünüyorum. Egzotik yerleri tercih ediyorum. Fotoğrafçılıkta söz konusu doğa olduğu zaman, işe, doğanın en zengin olduğu tropikal ormanlarla başlanır. Güney Amerika, daha sonra Asya'da Endonezya, Malezya ve tabii ki olmazsa olmaz Afrika'da. İlk üç tercihimdi yabancı hayat açısından. Bunun dışında Avustralya. Orası belki başlı başına bir tropikal seyahat değildi ama orada da yine doğayı yansıtacak kareler çektim. Herhalde çöl ve kutup bölgeleri kaldı. Onlar da sırada.

Bu fotoğraf çektiğiniz yerlere sırf fotoğraf çekmek için mi gittiniz, yoksa başka bir nedenle gittiniz ve o şekilde mi fotoğraf çektiniz?

Genellikle başka bir işim daha oluyor. Mesela Brezilya'daki amazonlara gittiğimde Rio de Janeiro'daki bilimsel bir toplantıya gitmiştim. Diğer bir şekilde bilimsel bir kongre için Avustralya'ya giderken yol üzerindeki Malezya'ya gittim oradan Avustralya'ya geçtim. Sadece geçen yıl bulduğum Afrika'ya sırf fotoğraf için gittim.

Harika! Teşekkürler hocam, çok şey öğrendim.

Benim için de keyifli bir röportajdı.

* Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü 1. Sınıf Öğrencisi

İlginç birkaç fotoğraf hikâyenizi anlatabilir misiniz?

Antalya sahillerinde bataklık olarak adlandırılan güzel bir sazlıkta bata çıka fotoğraf çekiyorum. 2 kişiyiz. Çamura bata çıka ilerliyoruz. Ben nilüfer fotoğrafları çekiyorum. Beraberinde yusufoğru böceği vs. çekiyorum. Birkaç saat harcadıktan sonra tekrar sahile döndük ve bir de baktım ki benim makinem filmi hiç sarmamış... Benim için çok büyük bir hayal kırıklığıydı. Bir de Bitlis Tatvan'dan bir anımı anlatabilirim. Adıyaman'daki bilinen Nemrut Dağı'ndan farklı olarak orada da bir Nemrut Dağı var. Bu dağın üzerinde bir krater ve içinde de 3 tane göl var. Bu göllerin seviyesinden kraterin kenarına dikey yükseklik 700 metre ve hakikaten tırmanışı çok zordur. Üç arkadaş, buraya birçok tehlike atlatarak tırmandık. Ben orada her aşamada fotoğraf çektim. En tepeye kadar çıktık ve tekrar aşağı indik 3 rulo film çektim. “Sakinilen göze çöp batar.” derler ya, fotoğraf stüdyosuna filmlerimi teslim ederken sıkı sıkı tembih ettim, “Çok dikkat et, çok özel fotoğraflar” var dedim. Tabii o zamanlar banyo var. Dijital teknoloji henüz yok.

Ve ne oldu biliyor musunuz, fotoğrafçı bu filmlerimi yaktı.

Kilimanjaro Dağı'nın önünde filleri çektiğiniz karenin hikâyesini anlatır mısınız?

Sergimde bir fotoğraf daha var; gün batarken Ağrı Dağı. Ben o fotoğrafı ilk çektiğimde, gören herkes, “Bu dağ çok güzel, Türkiye’de mi?” diye sordu. Ağrı Dağı'nın Kilimanjaro Dağı'na benzerliği ilgimi çekti. “Bu dağ Kilimanjaro Dağı olsa, önünde de büyük bir fil sürüsü olsa” diye hayal ettim. Bunu, bu fotoğrafı çekmeden 3-4 yıl önce aklımdan geçirmiştim. Daha sonra Kenya seyahatim somutlaşınca programımı çok zorlayarak Kilimanjaro Dağı'na da gittim. Kenya'nın doğusunda Amboseli bölgesi var. Batısında ise Masai Mara var. İkisi de çok güzel yerler. Masai Mara'da müthiş bir vahşi hayat var. Masai Mara, Kenya denince akla ilk gelen yer. Ama Amboseli'de de Kilimanjaro var. Sabah güneş doğuyordu. Tam Kilimanjaro Dağı'nın önünden geçerken o hayal ettiğim fil sürüsü belirdi. O fotoğraf karesi, işte böyle hayal edip yapılabilen şeylerden biridir. Tabii o saatte o fil sürüsü orada olmayabilirdi. Biz de sadece

dağı da çekebilirdik. Ama kismetmiş işte, çektik.

Biz gençlere fotoğraf ya da başka hobiler noktasında önerileriniz neler?

Fotoğraf şu an herkes için çok kolaylıkla erişilebilir bir hobi. Çünkü en basit bir cep telefonunda bile artık fotoğraf çekme özelliği var. O yüzden fotoğrafçılık toplumda da eskiye göre yaygınlaştı. Bu fırsatı değerlendirmek lazım. Güzel bir manzara ya da sahne gördüğünüzde içinizden çekmek geliyorsa çekin ve bunu ciddi olarak devam ettirin. “Bunu görüntülemem gerekiyor” diyen kişi fotoğrafla ilgilidir. O aşamadan sonra yapılması gereken, işi ciddi tutmak ve bu ilgiyi teknik bilgiyle destekleyip, eğer mümkünse eğitimini alıp ciddi bir hobi olarak sürdürmektir. Her türlü sanat etkinliğinde olduğu gibi fotoğrafçılıkta da işi ciddiye alıp bolca yapılırsa bir sanat ortaya çıkar. Ne kadar çok pratik yaparsanız o kadar çok o sanat yolunda ilerlersiniz. Fotoğrafta böyle ne kadar çok çekerseniz ve ne kadar çok paylaşırsanız, eleştirilerseniz ve ne kadar başkalarının gözüyle fotoğraflarınıza bakabilerseniz o kadar hızlı ilerlersiniz.

“Öğrenciyken hiçbir hastanın kaybedilmemesi gerektiğine inanırdım, şimdi daha gerçekçiyim”

Doç. Dr. Akif Tan, Medipol Hastanesi'nde Genel Cerrahi Uzmanı bir hekim. Çevresinde geziye, sanata ve felsefeye ilgisiyle tanınıyor. Staj yaptığım hastanede, neredeyse bir günümü Dr. Tan ile birlikte geçirdim; poliklinikte hasta muayenesini izledim, kendisi ile ameliyata girdim. Dr. Tan'ın hem yaşamı, hem görüşleri bizler için güzel bir ufuk olabilir.

Röportaj: Zeynep Büşra Soysal *

Neden tıbbi seçtiniz?

Zor bir seçimdi. O zaman hep kafamda askerlik falan vardı. Asker, subay olmak ayrı bir dünya o. Fakat o zaman tıp fakültesi neden cazip geldi; bir kere zor tarafları vardır, çok okunması gereken kitap var gibi geliyordu. O kadar kitabı kim okuyacak, ben bunu yapabilir miyim, başarabilir miyim? Açıkçası kendime karşı güvenim yoktu o zaman. Ama yine de popüler meslek falan herhalde, doktor olmak insanı büyü-lüyor tabii. O zamanlar -şimdi de tabii- tıp fakültesini kazanmak bir ayrıcalıktı. En iyilerin kazandığı bir yeri kazanmaktı. İstanbul'da Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'ne gidiyor olmak. Herhalde bunlar et-kiledi, şimdi tam hatırlamıyorum ama kafamda olanlar bunlardı herhalde.

Hastanede bir gününüz nasıl geçiyor? Bize anlatabilir misiniz?

Sabahleyin güne, bir önceki gündün ameliyat olmuş ve bakımı devam eden hastaların vizitini yaparak başlıyoruz. Hastaları görüp o günkü planlamalarını yapıyoruz. Yapılacak tetkikleri, konsültasyonları belirliyoruz. Diğer kliniklerde değerlendireceksek ona göre ya da taburcu olacaksak taburcu işlemlerini yapıyoruz. Bunları yaptıktan sonra klinikteki odama geçiyoruz. Poliklinikteki hastaları görüyorum. Poliklinik aralarında küçük cerrahilerimiz olabiliyor. Öğleden sonra o güne planlanmış olan ameliyatlara var. Bazen sabahdan ameliyata girdiğimiz de oluyor, ama genellikle öğleden sonraları bir veya iki ameliyata giriyoruz. Bazen uzun süreli, bazen kısa süreli bir ameliyat oluyor. Akşam saat 17.30'da tekrar bir akşam viziti oluyor. Sabahleyin planladığımız şeylerin ne kadar oldu, sonuçları ne, buna göre neler yapacağız, tekrardan hastalara ilave bir tedavi yapacak mıyız, tedavilerini sonlandıracak mıyız; bunlara karar verip o günkü ameliyattan çıkan hastaların da ameliyattan sonraki hallerini görüp, bir sonraki gün için planlamaları yapıp o günü bitiriyoruz. Bu aslında hafif bir ritim, çok ağır değil yani.

Gece hastaneye dönmek zorunda kaldığınız oluyor mu?

E tabii. Eğer bir hastanın tansiyonu düşer, ateşi çıkar, kanaması olur, beklemediğimiz bir komplikasyonu oluşursa hastaneye geri dönebiliriz. Gece vakti daha

önceden ameliyat olmuş bir hasta gelmiş olabilir. Acilen müdahale etmemizi gerektiren durumlar olabilir. O zaman beni ararlar. Bazen danışıyorlar, bazen biz evden çıkıp geliyoruz ve tekrardan ameliyata giriyoruz. Acil prosedürü neyse ona göre tekrardan devam ediyoruz yani. Bazen bir yere gezmeye gittiğinde de olabiliyor tabii bu. Mecburen programlarımız yarıda kalabiliyor.

Hastalarınızla diyalogunuz nasıldır?

Ben her hastayı rahat dinlerim. Hastalarla çok nadir sert konuştuğum olmuştur. Yani o da bazı konularda anlaşamadığımızda, anlatma yolu olarak belki ama onun dışında hep sakin, rahat ve daha çok dinleyerek ilerlerim. Daha çok dinleyici olmaktır doktorluk zaten. Anlatılan şeyleri dinlemek ama bu arada bir yönlendiricilik yapmak gerekiyor. Hastalar kendilerine göre her şeyi anlatırken doğru sorularla doğru şeyleri anlatmaya yönlendirmek gerekiyor. Ne sıklıkta oluyor, nasıl oluyor gibi sorularla hastalığını anlattırmak, hastalığına dair detayları öğrenmek, yandaş problemler varsa onları öğrenmem gerekiyor. Ama onun dışında genelde dinleyiciyimdir. Her doktor, hastasını uzun süre dinlemek zorunda. Bir de konuşurken insan sadece anlatılanları dinlemez, bir de hastası hakkında gözlem yapar. Yani hastanın içinde bulunduğu ruh hali, sosyolojik ve kültürel durumu, hastalığına bakış tarzı, ne anlatmak istediği, söylediğine rağmen alta yatan nedenin ne olabileceği gibi hastayı dinlerken aynı zamanda bir de gözlem yaparız. Ben bunu çok yaparım. Bu arada da anlatılanlardan meseleyi anlamaya çalışırım. Sonra da muayenede bunların hepsini birleştirmek gerekiyor. Kendi gözlemimi, hastanın anlattıklarından anladıklarımı ve fiziksel muayene sırasında edindiğim şeyleri topluca değerlendiririm.

Hangi anlarda zorlanırsınız?

Yanlışta ısrar ettiklerinde. Mesela öyle konuşmuştu, komşusuyla bir olayı böyle konuşmuştu. Habire doktorunu yönlendirme gayreti içinde çok hasta vardır. “Hayır, bu işte böyle, ben bunu böyle istiyorum” falan gibi yorumlarda, taleplerde bulunurlar.

Nasıl ikna edersiniz peki?

Tabii bu tür hastalarda illa hemen ikna etmek gerekmiyor. Önce sadece doğruyu anlamak

gerekıyor. Gerçekte olan ne, önce bunu ortaya koyabilmek lazım. Ondan sonra bunu hastanın duymasına ihtiyacı varsa anlatmakta ısrarcı olunabilir. Ama her hastaya da bunu anlatmak gerekmiyor. Önemli olan gerçeği bulmak.

Sosyal yaşamınız nasıldır?

Boş vakitlerinizde ve tatilinizde neler yaparsınız?

Bence hemen hemen her doktorun bir hobisi falan vardır. Benim hobim genel olarak Klasik Türk Müziği üzerine. Onun için mesela pazar günleri Devlet Klasik Türk Müziği Korosunun konserlerine giderim. Senfonik müzik dinlemeyi severim, onların konserlerine giderim. Sanat etkinliklerinin İstanbul'da çok oluşu, İstanbul'da yaşamak isteyeşimizin en büyük nedeni zaten. Açılan sergilerin birçoğuna giderim. Hat ve tezhipte çok ilgilenirim, onların sergilerini daha çok takip ederim. Mesela her ay bir iki tiyatroya giderim. İstanbul'da festivaller çok; Rumeli Hisari Konserleri, İstanbul Müzik Festivali gibi. Oralarda mutlaka bir iki konser izlemeye çalışırım. Onun dışında pazar günleri eşimle ve çocuklarla İstanbul'u gezmeye ayırırız. İstanbul'da gezilecek yer çok, gidilip görülmesi gereken mekân çok. Tarih İstanbul'da çok yoğun. Arkadaşlarımdan da duyduğum kadarıyla, doktorlar arasında bunları yapmak isteyen çok. Hemen hemen her gün oturduğumuzda herkes bir şey anlatır; gittiği bir yeri, dinlediği bir konseri, seyrettiği bir tiyatroyu, filmi. Doktorlardan sanat ve şiirle, resimle ilgilenen çok. Herhalde dert dinlemenin getirdiği bir deşarj olabilir. Sürekli dertli insanlar görüp, dinleyip onlarla bir şey paylaşarak olmak herhalde böyle bir açılıma götürüyor.

Cerrah olmak isteyen öğrencilere ne tavsiye edersiniz?

Cerrahi herhangi bir branş için çok önemli. Hele genel cerrah gibi gece gündüz uğraşacaksa. Sosyal hayatını bu konuda feda edebiliyorsan, “hastaneye evimden daha fazla vakit ayırabilirim” diyebiliyorsan, o zaman yapılabilecek bir şey. Geçen gün eşimle konuşuyorduk, tam beş yılını hastanede yatarak geçirmişim. Yani 24 saat hastanede kalmışım. 90'da genel cerrahiye başlادیysam 21 yılın beş yılı hastanede geçmiş. Cerrahiye düşünen bir tıp öğrencisi bunu yapmayı göze almalı. Eğer büyük bir vakit harcamayacaksan, tekrar

tekrar denemeyeceksen, genel cerrahi biraz zor.

Tıp seçerken tıp mesleği hakkında ne düşünüyorsunuz, öğrenciyken görüşleriniz değişti mi? Şimdi bir doktor olarak mesleğiniz hakkında ne düşünüyorsunuz?

Tuzak soru. (Gülüyor) Tıp fakültesindeyken daha farklı düşünüyordum sadece. Öğrencilik yıllarımda böyle değildik, daha idealisttik. Ben üçüncü sınıf öğrencisiyken Gülhanede dahiliye bölümünde yaz aylarını değerlendirme için stajlar dışında da çalışıyordum. Bir dahiliye uzmanı abimiz, bir hasta öldüğünde eliyle şöyle (elini yumruk yapıp, baş parmağıyla aşağıyı gösteriyor) bir işaret yapardı, hasta öldü anlamında. Bunu ilk gördüğümde hem ona, hem hayata, hem de tıba küstüm. Ölen bir insan için sadece bir el işaretiyle “artık yaşamıyor” demenin ne kadar duygusuzca, insafsızca, zalimce

olduğunu falan düşünmüştüm. Şimdi o hareketi çok yaparım (gülüyor) ve bunun doğallığını insan yaşayınca görüyor. O kadar çok insan yatağında vefat ediyor ve onun ölümüne doktor kendisini o kadar hazır hissediyor ki, “bu tür davranışları çok kolay yapabiliyormuş” diye düşünüyorsun zamanla. Ama öğrencilik halimle o günkü olayı hiç unutmam, çok kızmıştım. Hiçbir hastanın kaybedilmemesi gerektiğine inanırdım. Böyle olmaması gerektiğine insan daha sonradan öğreniyor. Hayatın doğal akışı her şeyi kapsıyor. İnsanların bir şeyleri dayatmaya veya direktmeye haklı olmadığını düşünüyorum. Hayatın doğal akışını kavramak ve buna göre adımlar atmak, hasta-doktor ilişkilerini kurgulamak daha doğru. Herhalde öğrencilikle normal tıp hayatı arasında böyle bir fark var.

* Tıp Fakültesi 1. Sınıf Öğrencisi

“Güzel bir eğitim alıp ülkeme dönmek istiyorum”

Tıp Fakültesi'nden Sayfullah Ahmadzai Medipol'ün en renkli simalarından biri. Afganistanlı olan Sayfullah ailesiyle İstanbul'da yaşıyor. Okulu bitirdikten sonraki planı, ülkesine dönüp doktorluk yapmak.

Röportaj: Abdülkadir Yıldız
***Fotoğraf: Seren Kaya ***

Öğrenci İşleri Büromuzdan aldığım bilgiye göre üniversitemizde İran, Yunanistan, Madagaskar, Avusturalya, Almanya, ABD ve Türkmenistan'ında da aralarında olduğu 13 ülkeden 25 yabancı uyruklu öğrenci eğitim görüyor. Sayfullah Ahmadzai Afganistan uyruklu bir arkadaşlarımız. Kendisi okulun en renkli öğrencilerinden biri. Daha açılış dersinde Dünya Sağlık Örgütü Avrupa Bölge Başkanı Zsuzsanna Jakab'a demir leblebi gibi sorular sormasıyla öğrencilerin ve hocaların dikkatini üzerine çekmişti. Benim de iyi bir arkadaşım olan Sayfullah ile okul gazetemiz için bir röportaj yaptım.

Sayfullah nerelisin?

Afganistan vatandaşıyım. Babam başkent Kabilli. Anne tarafım Kabil'e yakın bir bölge olan Bağman adlı bölgede yaşıyor.

Anne de, baba da Afgan. Sen de Afgan'ın doğal olarak.

Evet.

Kaç yaşındasın?

Nisanda 21 yaşına bastım.

Bana biraz aileden bahsedebilir misin?

Kaç kardeşiniz?

Kaç kardeşiz... Büyük bir aileden geliyorum diyeyim.

Kalabalıklımsınız yani.

Evet, kalabalık. Genelde Afganistan, Pakistan gibi ülkelerde kalabalık aileler yaygındır. Türkiye'de mesela iki çocuklu, üç çocuklu aileler oluyor ama oralarda gerçekten kalabalık aileler oluyor.

Anladım. Annen, baban burada mı yaşıyorlar?

Evet, ailemle beraber buradayım. Çamlıca'da oturuyorum.

Afganistan'da doğdun.

Kaç yaşına kadar Afganistan'daydın?

Aslında sabit kaldığım bir süre olmadı. Hep yer değiştirdim. Afganistan ve Pakistan arasında gidip geliyordum. Bir sene Suudi Arabistan'da yaşadım. Medine'de. Pakistan'da birkaç sene yaşadım. Yani Afganistan-Pakistan arası geçti çocukluğum. 8 yaşına kadar.

Türkiye'ye ne zaman geldin peki?

Türkiye'ye 1998 Aralık ayında geldim.

Kalıcı olarak mı?

Evet. Kalıcı olarak geldim.

Yaşadığın Çamlıca'dan memnun musun?

Çok memnunuz. İnsanları

olsun, bölgesi olsun çok güzel bir yer. Tam benim istediğim tarzda insanlar yaşıyor. Gün geçtikçe modernleşiyor. Zaten modern ama gün geçtikçe yeni yerler açılıyor. Biz geldiğimizde hiçbir şey yoktu. Çöl gibiydi nerdeyse yani. Araba geçmezdi. Ama şuanda baksan sanki üzerinden 10 yıl değil de 60 yıl geçmiş gibi. Çok gelişti.

Yaşadığınız bölgede yabancı komşularınız var mı?

Var evet.

Afgan mı?

Afgan değil. Ben bugüne dek İstanbul'da hiç Afgan görmedim. Genellikle Afganlar Zeytinburnu bölgesinde yaşıyorlarmış. Hani her ülkede yabancı vatandaşların yoğun olarak yaşadığı bölgeler vardır ya; Türkiye'de de Afganlar genellikle orada yaşıyorlarmış.

İzin verirsen biraz da okulla ilgili birkaç şey sormak istiyorum. Neden Medipol?

Türkiye'de yabancı öğrenciler için üniversiteye giriş sistemi çok farklı. Biz ÖSS'ye giremiyoruz. YÖS diye bir sınav var, onunla giriyorduk. Ben hep tıp istemiştim. Aslında 2009 yılında mezun oldum.2009 yılında bu sınava girmiştim, tıp kazanamadım ama. Çünkü sınav kolay ama iyi bir yere girmek çok zor.

Kaç dil biliyorsun?

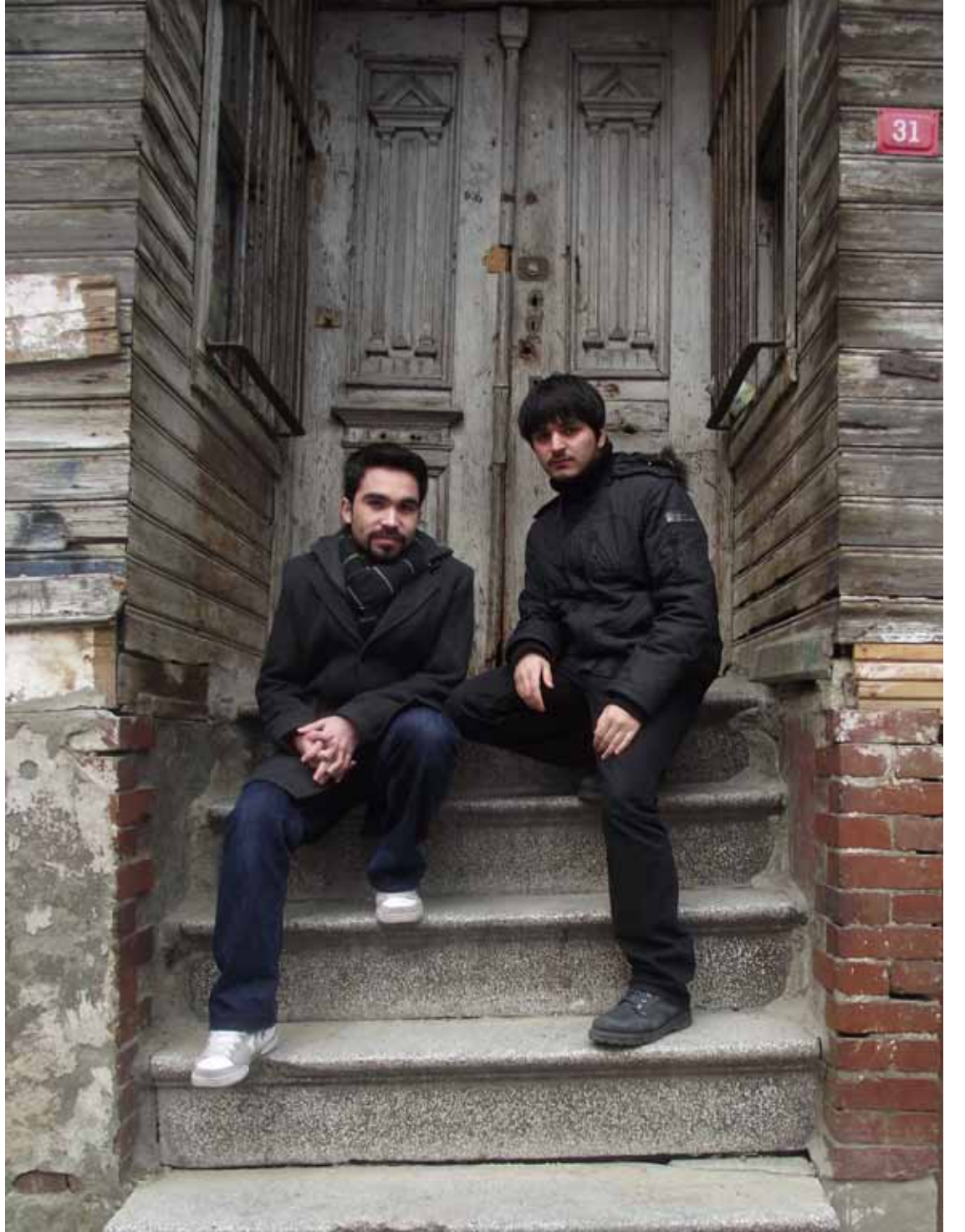
5 dil biliyorum ama bu 5 dili ben kendim isteyerek öğrenmedim. İnsanlar kursa gidip dil öğrenirler. Ama ben kursa falan gitmedim. Şöyle oldu: Afganistan'da iki dil konuşulur. Farsça ve Peştü dili. Tabii doğal olarak bu iki dili öğrendim. Babam Peştü dilini konuşur. Babamdan Peştü'yu öğrendim. Annem de Fars tarafından olduğu için ondan da Farsçayı öğrendim. Türkiye'de yaşadığım için Türkçe'yi öğrendim. Onun dışında Türkiye'ye geldiğimden beri okul eğitimimi Arap okullarında aldım. İlkokul, ortaokul ve liseyi Arap okullarında okudum. Geldiğimde Türkçeyi bilmiyordum. Türkçeyi öğrenip de okula girmem zordu. Ama Arapçam az çok vardı, o yüzden daha mantıklı geldi. Arap okulunda başladım öyle devam etti. Hiç Türk okuluna gitmeyi düşünmedim. O şekilde de Arapçayı öğrendim, ardından İngilizce ortaya çıktı. Bu dilleri bildiğim için de İngilizceyi öğrenmem kolay oldu zira kelime bazında evvelden bildiğim dillerle çok uyumlu bir dil İngilizce. Bu şekilde de İngilizceyi rahatça öğrendim.

Bu kadar çok dil bildiğin için sanki uluslararası ticaret falan okumak da gayet mantıklı geliyor.

Herkes bunu söylüyor zaten: “Neden uluslararası ticaret okumadın, neden işletme okumadın, neden uluslararası ilişkiler okumadın?” Ama benim için dil hep bir hobi oldu, onu kullanmayı mesleki anlamda hiç düşünmedim. Lakin bu yetiyi tıpta kullanmayacak da değilim. Çünkü zaman zaman yabancı hastalarla karşılaşabiliyim veya yurtdışında çalışma imkanım olabilir.

Biraz da gelecek hakkındaki planlarından konuşmak istiyorum. Okul sonrası Türkiye'de kalmayı mı, yoksa Afganistan'a dönmeyi mi planlıyorsun? Yoksa bir üçüncü ihtimal mi var?

Kaderin beni nereye götüreceğini bilemem. Türkiye'den çok memnunuz, İstanbul çok sevdiğim bir şehir. Cennetin bir parçası gibi. Tüm turistler bunu söylüyor zaten. Buradaki doğal güzelliği ne Avrupa'da

Abdülkadir Yıldız ve Sayfullah Ahmadzai (soldan sağa)

ne Amerika'da ya da bir başka yerde görebilirsiniz. Türkiye'de yaşama fırsatına sahip olanlar çok şanslı. Özellikle iki kıtayı bir araya getiren bir ülke olması da çok sıra dışı. Arkadaşımla telefonda konuşurken şu anda Asya'da olduğumu, iki dakika sonra ise Avrupa'da olacağımı söyleyince çok şaşıyor. Tüm bunlara rağmen şu anki hedefim, tahsilimi tamamlayıp Afganistan'a geri dönmek ve orada hizmet vermeye başlamak. Gittiğimde ise savaş alanları veya afet bölgeleri gibi özveri gerektiren yerlerde çalışmayı yeğlerim. İnşallah bu fikirlerim hiç değişmez, hep kalıcı olur.

Ülkeneye ne sıklıkla gidiyorsun?

İki senede bir.

Afganistan'ı takip edebiliyorsun yani?

Tabii.

İstanbul'da öğrenimini tamamladıktan sonra Afganistan'a gidebileceğini söylediğine göre orayı da güzel görüyorsun, değil mi?

Elbette. Esasen Afganistan, televizyonda yansıtıldığı gibi değil. Sürekli bir gelişim içinde. Amerika'yı sürekli televizyonda görüyoruz ancak Amerikalı birine vatanını nasıl bulduğunu sorunca toprağından hiç de hoşnut olmadığını söylüyor ve bir ton şikayet beyanında bulunuyor. Afganistan, medyada sadece kırık dökük binalarıyla, kırsal alanlarıyla ve çölleriyle resmedildiği için beğenilmiyor ve dışarıdaki insan ister istemez yurdumu böyle tasavvur ediyor. Dediğim gibi, Afganistan gelişen bir ülke. Kaldı ki savaşın etkileri de kayboluyor yavaş yavaş. Özetle anavatanımın halinden çok memnunuz ve mutlaka oraya dönüş yapmayı istiyorum. Zaten genel görüş de herkesin kendi öz vatanının bir numaralı olduğu yönünde değil midir? **Tabii ki. Değerli vaktini bize ayırdığın için sana teşekkür ediyorum.**

* Tıp Fakültesi 1. Sınıf Öğrencileri

“Hayal kırıklığına uğramamak için gerçekçi hedefleriniz olsun”

Röportaj: M. Büşra Deniz *

Sevin Hanım, öğrencilerin tümüyle görüştünüz mü?

Tümüyle görüşmedim. Daha önceden bir problemlerle ilgili tedavi görmüş kişiler buraya gelmek isteyebiliyor. Bu öğrencilerle randevularla görüşme yapıyoruz. İkincisi ise liste sırasına göre olan randevularla ilerleyen tanışma görüşmeleri.

Ne tür izlenimler edindiniz?

Sıklıkla uyum ve ilişki problemine rastladım. Yurtlarda hiç tanımadıkları insanlarla bir arada bulunuyorlar. Her türlü özellerini paylaşmak zorunda kalıyorlar. Kendi ayakları üzerinde durmaya çalışıyorlar, sorumluluk alıyorlar. Bunlar uyum problemine yol açıyor.

Mesleki bilgilerinize göre, Unkapanı Yerleşkesi öğrenci psikolojisini nasıl etkiliyor?

Yeni kampüsleşen üniversitelere bakarsak şehir dışında kalan, çevresinde hiç sosyal aktivite olanağı olmayan veya yerleşim biriminde olmayan pek çok kampüs görüyoruz. Psiko-

lojik açıdan o tür kampüslerin etkili olduğu söylenemez ve tek bina da olsa şehiriçi tercih edilir. Çünkü daha cıvıl cıvıl, hareketlidir. Sosyal aktivite yönünden öğrencilerin rahat olabilmeleri, deşarj olabilmeleri, streslerini atabilmeleri için temiz hava alınabilecek bir dış mekânın, spor tesislerinin olması gerekir.

Okul binasında bahçe, spor aktiviteleri, kafeler gibi sosyal imkânların yetersiz olması öğrencileri nasıl etkiler? Öğrencilerde okula gelmek istememe durumu oluşabilir mi?

Orada öğrencilerin beklentileri araştırılmalı. Üniversiteye gelmenin birinci amacı mesleği iyi bir şekilde icra edebilmek ve bunu yapmak için eksiksiz bir bilgi donanımına sahip olmaktır. Üniversitemizin ilk senesi olduğunu da göz önüne alırsak sağlık üzerine eğitim açısından donanımlı, yetkin öğretim üyelerini barındırıyor. Bu konuda şikâyetleri olacağını düşünmüyorum. Ama bazı öğrenciler sosyal imkân gibi sebeplerle okula gelmek istemediğini bildirdiler. Konunun özünü indığımızda

altından çok daha farklı şeyler çıktığını gözlemledim. Örneğin derslerle ilgili korkular, aile ile ilgili sorunlar ile bağdaştığını gördüm. Olumsuz yönde etkilese de sadece bu sebebe bağlamamak lazım.

Okulumuzda bir psikiyatr servisi yok. İlaç gereken psikolojik durumlarda ne yapıyorsunuz?

Gerekli durumlarda yönlendirme yapıyorum.

Bazı odaların camları açılmıyor. Cam bina insan psikolojisini nasıl etkiler?

Bu konu daha çok çevre psikolojisi ile ilgilidir. Çevre psikolojisi benim birebir alanım olmadığından bunu, kişisel görüşlerime dayalı olarak açıklayabilirim. Cam bina, kişileri çok farklı şekilde etkileyebilir. Bazı kişiler cam binaların ortamı daha ferah, daha aydınlık kıldığını düşünürler ve bu durum hoşlarına gider. Bazı kişilerde ise tersi durumlar olabilir. Uç bir örnekle açıklayacak olursak; kişinin klastrofobik özellikleri olabilir ve camın açılmaması onun boğulma hissine ve daha

sıkıcı hislere sahip olmasına neden olabilir.

Sınav zamanlarında öğrenciler nasıl davranmalı?

İlk olarak kaygı derecelerinin boyutuna bakmalarını öneririm. Eğer sınav günü ortaya çıkan, sınav kâğıtları önlerine gelece kadar orta şiddette devam eden ve ilk sorulardan itibaren azalarak devam eden kaygıların tek başlarına da atılabilirler. Atılma aşamasında sınavın onlar için ne ifade ettiği düşünmeliler. Eğer öğrencinin sınavı felaketleştiriyorsa bunun bir sınav olduğunu, kurtarılabilir olduğunu, en kötü ihtimalle başarısız olacaklarını, başarısız oldukları takdirde aslında onların yetersiz olmadıklarını kabul ederek kendilerini rahatlatılabilir. Bu bile çoğu insanın kaygısını azaltabiliyor. İkinci olarak beklentilerini sorgulamalarını öneriyorum. Kimi insanlar kendilerine çok yüksek hedefler koyup hedeflerine ulaşmaya çalışırlar. Bu hedeflere ulaşamadıklarında çok büyük hayal kırıklığı yaşarlar. Öğrencinin çalıştığı kadar beklentiye sahip olması daha iyi olur. Öğrenciler kendilerine

daha gerçekçi hedefler koymalıdır. Öğrencilerin sınav kaygısıyla baş etme yöntemlerinden biri, sınav esnasında diyafram nefesi almalarıdır. Eğer öğrenci sınavdan haftalar önce kaygılanıyor ve bu kaygı yeme, içme, uyku düzenini bozuyorsa mutlaka bir uzmana başvurmalıdır.

Derslerde konsantrasyon sorunu yaşayanlar ne yapmalı?

Konsantrasyon sorunu ile gelenlede prosedür gereği tıbbi biyolojik sorunlardan kaynaklandığını ya da kaynaklanmadığını anlamak için hekime yönlendirilir. Eğer sorun tıbbi biyolojik değilse, kişinin dikkatini nelerin etkilediği araştırılır. Ailede bir takım problemler, arkadaşı ya da kaldığı yerle ilgili sorunlar, maddi sıkıntılar varsa bunların konsantrasyonu etkilediğini söyleyebiliriz. Bu sorunların tamamı ortadan kalkmadıkça tam anlamıyla bir konsantrasyon sağlanamaz.

* Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü 1. Sınıf Öğrencisi

Unkapanı Yerleşkesi öğrencilerin psikolojisini nasıl etkiliyor? Cam bina iyi mi hissettirir, kötü mü? Sınavlara hazırlanırken ve sınav esnasında nasıl davranmalıyız? Derslere konsantre olamıyorsak nelere dikkat etmeliyiz? Tüm bunları okulumuzda öğrencilere psikolojik destek veren Uzman Psikolog Sevinç Sevi Tok ile konuştuk.

Bir öğrencinin gündeme dair notları

Bu yazı İstanbul'da eğitim gören, bilhassa da ailesi İstanbul dışında olan öğrenciler hakkında. Aileden uzakta eğitim görmek zaten zorken, bir de bu kentin pahalılığı bizi bazen kara kara düşündürebiliyor. Hayat öğrenciyken zaten zor ve biz bu hayatın İstanbul sürümünde zaman zaman kendimizi Yeşilçam'ın Küçük Emrah pozisyonunda bulabiliyoruz.

Ömer Faruk Özcelep *

Bodrum katlara mahkûm "cüzzamlı öğrenciler"

İstanbul büyüleyici bir kent. Ortasından dev bir nehir akıyor. Yüksek gökdelenleri, göğe yükselen minareleri, sabaha kadar yaşayan sokakları ile isteyen herkese dilediğini sunabiliyor. Biz gençler için göz kamaştırıcı bir şehir. Bir taraftan böyle. Öte taraftan ise bu kent "öğrencilerine bakmak"ta ise sınıfta kalmış görünüyor. Okul gazetemizde kendisiyle röportaj yapılan Dr. Ahmet Murt'a bir kulak verelim: "İstanbul'a dışarıdan gelen bir öğrenci için kalacak yer ve öğrencilerin sosyal rahatlığının neden sağlanmadığı konusu doğrusu benim hiçbir zaman çözemediğim çok büyük bir problem." Sizce de ilginç bir tespit değil mi? Bu koca şehrin yurtlarına

başvururuz, fazla para isterler; cemaat yurtlarında kalırız, fazla sıkıştırılır; ev kiralari desen zaten el yakar. Belki birlikte yaşamayı çok da istemediğimiz insanlarla ev tutmak zorunda kalırız. Bütçemize uygun, kafamıza yatan bir semtte ev buluruz. Emlakçıyla konuşup bir miktar kapora veririz, ev sahibini ararız ve hoppala, ev sahibi der ki: "Ben öğrenciye ev vermem!" "Ama neden?" sorusunun yanıtı hep aynıdır: "Bilmem, nerden gelen, ne olduğu belli olmayanlar geliyorlar. Burada bizi rahatsız ediyorlar. Evlerimize zarar veriyorlar. Kirayı geciktiriyorlar vs. vs." Biz de öğrenciler için tasarlanmış "özel bodrum katlarında", nemli, güneş ışığı görmeyen odalarda ya da istemediğimiz yurtlarda "uygun fiyatlara" yaşamak zorunda bırakılırız. Çünkü genel ev sahibi mantığına göre öğrenci zararlıdır, hastalıktır ve ne olduğu belirsizdir.

Madalyonun öteki yüzü: Tezemin evinde gece yarısı rock konseri!

Biz öğrencilerin, ev sahiplerimiz hakkındaki düşünceleri genelde böyle renklidir. Öte taraftan tabii bir de madalyonun öteki yüzü vardır ve öğrencilere "cüzzamlı" yaftası durduk yere yapıştırılmamıştır. Bundan 3 yıl önce, bendeniz yüzleri sivilceli bir lise öğrencisi iken Trabzon'da tezemin evinin üst katına bir grup üniversite öğrencisi taşınmıştı. Taşındıkları gün müthiş bir rock konseri vermişlerdi. Geçmişteki "kiracı öğrenci vukuatları" da hatırlanınca apartman yöneticisi daire sahiplerine birer telgraf çekmiş ve bir daha öğrenciye kiralık daire verilmesini yasaklamıştı. Alt katta kalan öğrencinin tuvalet penceresinden yukarı kata çıkan sigara dumanı, komşunun kızına "baktın mı, bakmadın mı" tartışmaları, apartman aidatı ve kiranın gecikmesi, gece yarısı partileri falan derken öğrencinin "günah defteri" aslında hayli kabarık. Bunlar da ister istemez ev sahiplerinde öğrencilere karşı bir önyargı oluşturmuş. Her zamanki gibi kurunun yanında yaş da yanmış.

Akbili basarken elim titriyor

Öğrenci akbillerine yapılan ve paradan çok banka kartı dolu cüzdanlarımızı derinden sarsan 10 kuruluşluk zamma da değinmeden geçemeyeceğim. Otobüslerdeki çift bilet/akbil uygulaması ise bazen can sıkıcı hale gelebiliyor. Gideceğim yere kadar akbili cebimden 3-4 kez çıkartmam gerekiyor ki valla akbilimden her 95 kuruş düştüğünde vücudumdan 95 gram yağın eriyip gittiğini hissediyorum. Okul yemekhanelerinde fiyatların yüksek olması da öğrencilere darbe vuruyor. İstanbul Üniversitesi'nde yemek fiyatı 50 kuruştan 75 kuruşa yükselince öğrenciler isyan bayrağı açtı. Yemek fiyatı Ankara'nın gözde üniversitesi Hacettepe'de ise 2 lira. İnsan özeniyor tabii. Medipol yemekhanesinde öğle yemeğinin fiyatı 6 lira. Böyle olduğu için bazen öğle yemeği için, arkadaşlarımla birlikte üç öğün ücretsiz yemek yiyebileceğimiz yurdumuzun yolunu tutuyoruz. Gerçi bazı arkadaşlarıma göre 3 çeşit yemek, üstüne bir de tatlı ve salata için bu fiyat normal. Sonuçta burası özel okul deniyor. Ama gene de öğrenci öğrencidir ve yemek fiyatları 3-4 lira olsa biz de yemeğimizi okulumuzda yesek ne güzel olurdu.

Facebook'un suyunu çıkarttık

Facebook, son yıllarda öğrenciler için vazgeçilmez bir nimet. Çünkü buradan her türlü etkinliği takip edebiliriz, herkesten haber alabiliyoruz. Nerede, ne zaman toplanıyoruz, ne yapıyoruz, nereye gideceğiz, nerede-hangi kurs var, hepsine dair bilgiler var. Hangi kuruluş burs veriyor -ki bu bir öğ-

renci için en önemli şeydir-, kim, kiminle, nerede, ne yapıyor, kimin kimle ilişkisi var, kim kimle ne konuşmuş, hakkında ne demiş, kim, hangi filmlerden hoşlanıyor, kim, ne okuyor, ne takip ediyor, bunları öğrenmek sadece bir tık uzakta. Eski arkadaşlarımızı arayıp bulup konuşabiliyoruz. Bunu yapmak için kalkıp Trabzon'a gitmenize gerek yok. Kalkıp dışarı çıkmanıza bile gerek yok. Öğrenciler için kimi zaman yiyip içmeden daha önemli olan internet ve 25 milyar Dolar değer biçilen Facebook sayesinde bunları yapabiliyoruz. Dünyadan, arkadaşlarımızdan her an her şeyden haberimiz oluyor. Bu noktadan bakıldığında sosyal medya, bilhassa Facebook çok güzel bir şey. Ama sorun şu ki kendi deneyimlerimden biliyorum, Facebook suyu çıkartılmaya çok müsait bir şey! Kaldığım yurtta yemeğe çıkarken bile arkadaşlarla Facebook'tan haberleşiyoruz. Aramızda 20 adım mesafe var ama biz Facebook üzerinden randevulaşıyoruz. Üst kata çıkmaya üşeniyoruz. Konuşmaya üşeniyoruz. Facebook zaten tembelliğe meyilli olan bizlerin işini kolaylaştırıyor. Tam bu yaşamın orta yerinde bilgisayarlarımızın bir an elimizden uçup gittiğini düşünün. Yakın zamanda bizim yurtta birkaç arkadaşımızın bilgisayarları çalındı. Nasıl bir boşluğa düştüğümüzü anlatamam. Yapacak bir şeyimiz kalmadı. Ders çalışamıyoruz. Herkes bir köşede ajitasyona bağladı. "Bulunur mu bulunmaz mı, nasıl yeni bilgisayar alırım, çalındığını babama nasıl söylerim, taksitlerini daha yeni ödüyorduk, ailemden nasıl para kopartabilirim..." Bunların hesabını yapmaya başladık. Abartmıyorum, bir buhran dönemine girdik. Bilgisayarlarımız varken, görmek istediğimiz arkadaşın profiline bakardık. Sanki transa geçerdik. Odaya bir arkadaş girip selam verdiğinde selamını alan olmazdı. Çünkü kimse duymazdı. Herkes bir ekranın başında o site benim, bu site senin dolaşırken odaya kim girmiş, kim çıkmış kimsenin haberi olmazdı. Bilgisayarlarımız çalındı ve biz kendimizi bir "elektronik krizin" içinde bulduk. Sonra günler birbirini izledi. Çalınan olayının verdiği acıyı biraz da olsa üzerimizden atınca oda arkadaşlarımızda ve bende sosyalleşme belirtileri görüldü. İnanamazsınız, bir konuşmaya başladık ki. Sanki birbirimizi en son otuz yıl önce görmüş gibiydik. Oturup birlikte çığ köfte yiyip boza içtik. Birbirimizi tanımaya koyulduk. Kısa süreliğine de olsa sanal dünyadan kurtulup gerçek hayata dönüş yapmıştık. Sonra gene günler birbirini izledi ve bizler yeniden birer bilgisayar edindik. Sanal dünyamızda döndük, birer ikiye. Bu yazıyı da sanal âlemden yazıyorum. Selam olsun gerçek âleme.

* Sağlık Bilimleri Fakültesi Fیزیyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü 1. sınıf öğrencisi

Medipol Üniversitesi: 5N1K

İlk yılını başarıyla tamamlama yolunda ilerleyen Medipol Üniversitesi'nde kim, hangi fakültenin yöneticisi; nereden geldi, geçmişte neler yaptı? İşte Medipol'ün 5N1K'sı...

Mine Oruç *

Medipol Üniversitesi 2010-2011 eğitim öğretim yılında 382 öğrencisiyle eğitime başladı. Mütevelli Heyeti Başkanı Dr. Fahrettin Koca ve Rektör Prof. Dr. Sabahattin Aydın'ın öncülüğünde kurulan üniversite, değerli öğretim üyeleri ve öğrencileriyle ilk yılını başarı ile tamamlama yolunda. Üniversitemiz 10 fakülte, 3 yüksekokul ve 2 enstitüden oluşmakta. Fakat başlangıç itibariyle kurucu vakfın bu alandaki birikiminden hareketle, sağlık alanındaki 4 fakülte ve 7 programda lisans eğitimine başlandı. Bu yıl açılan fakülte ve bölümler şunlar: Tıp Fakültesi
Diş Hekimliği Fakültesi
Eczacılık Fakültesi
Sağlık Bilimleri Fakültesi
Beslenme ve Diyetetik Bölümü

Hemşirelik Bölümü
Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Bölümü
Sağlık Yönetimi Bölümü

Tıp Fakültesi

Fakültede eğitim 6 yıl olup bir yıl zorunlu Yabancı Dil Hazırlık Programı uygulanmakta. Temel tıbbi eğitim, tıp fakültesi hastane binasında hastalar üzerinde uygulamayla altı yıl içerisinde yeterli bilgi ve donanımına sahip mezunlar verilmesi amaçlanıyor. Tıp Fakültesi'nde Temel Tıp Bilimleri Bölümü, Dahili Tıp Bilimleri Bölümü ve Cerrahi Tıp Bilimleri Bölümü bulunuyor. Tıp Fakültesi Dekanı, 19 Mayıs Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi Başhekim Yardımcılığı ve İstanbul Medipol Hastanesi Başhekimliği gibi görevler de yapmış olan Prof. Dr. Naci Karacaoğlan. Bölüm Başkanları ise Prof. Dr. Gürkan Öztürk ve Prof. Dr. Ömer Ceran.

Diş Hekimliği Fakültesi

Fakültede eğitim 5 yıl olup bir yıl da Yabancı Dil Hazırlık Programı uygulanmakta. Hazırlanan laboratuvarlarda araştırma, deney ve uygulama imkânı sunuluyor. Bu uygulama alanına Unkapanı Yerleşkesinin 1. katında açılacak olan Diş Hastanesi de eklenecek. Mezun olan tıp fakültesi öğrencileri bu hastaneden rahatça faydalanabilecek, hem de öğrenciler gelen hastalarla daha da deneyim kazanmış olacak. Diş

Hekimliği Fakültesi Dekanı, daha önce Atatürk Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ortodonti Anabilim Dalı Öğretim Üyeliği yapmış olan Prof. Dr. Hüsamettin Oktay.

Eczacılık Fakültesi

Eczacılık Fakültesi'nde, sadece serbest olarak eczanelerde çalışacak elemanlar değil bunun yanında ilaç enstitülerinde, hastanelerde, ecza depolarında çalışacak elemanların yetiştirilmesi amaçlanıyor. Fakültede diğer bölümlerde olduğu gibi laboratuvarlarda ve uygulama eczanelerinde pratik yapma imkânı bulunuyor. Fakültede eğitim 5 yıl. Fakülte Dekanı, Prof. Dr. Şeref Demiryak.

Sağlık Bilimleri Fakültesi

Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de sağlık sektörü her geçen gün büyüyor. Buna paralel olarak bu sektörde hizmet verecek yardımcı sağlık personeline olan ihtiyaç da artıyor. Sağlık Bilimleri Fakültesi, artan bu ihtiyaca cevap verme yolunda bireyler yetiştirmeye başladı. Fakülte Dekanı, Prof. Dr. Erdoğan Kunter GATA Haydarpaşa Eğitim Hastanesi, İstanbul Medipol Hastanesi ve çeşitli Asker Hastanelerinde görev almış deneyimli bir isim. Fakülte, "Mezun olan tüm öğrencilere % 100 iş garantisi" vererek ilk yılında iddialı bir başlangıç yaptı. Fakültede Hemşirelik, Fizyoterapi ve

Rehabilitasyon, Beslenme ve Diyetetik ve Sağlık Yönetimi bölümleri bulunuyor.

Hemşirelik

Uzmanlaşmanın daha da önem kazandığı hemşirelik hizmetlerinde, 4 yıllık fakülte eğitimi veriliyor. Bölüm öğrencileri güz döneminin ardından 28 Şubat 2011'de uygulamalı eğitimlerine başladılar. Bölüm Başkanı Yrd. Doç. Dr. Nihal Sunal.

Fizyoterapi ve Rehabilitasyon

Hastalık ve kaza sonucu ya da doğuştan özürlü nedeni ile fiziksel fonksiyonlarını yitiren ve toplumda yeteri kadar etkin olamayan birçok insan var. Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü programında bu kişilerin fiziksel fonksiyonlarının geliştirilerek sosyal ve mesleki açıdan toplum içinde gelebilecekleri en üst seviyeye getirilmelerini sağlayacak elemanların yetiştirilmesi hedefleniyor. Bölüm Başkanı Prof. Dr. Candan Algun.

Beslenme ve Diyetetik

Dünya genelinde yanlış beslenme ile artan sağlık sorunları ve obezite hastalığı nedeniyle bu bölümün önemi de giderek artıyor. Diyetisyenlik, bu sorunları araştıran, çözüm yolları bulan ve mevcut besin kaynaklarının nasıl kullanılacağını belirleyen tek yetkili meslek alanı. Üniversitemizin bu bölümünde eğitim alan öğrenciler, bireyleri ve

toplumu doğru bilgilendirip bilinçlendirebilen, hastalıklarda gerekli diyet programını hazırlayabilen ve uygulatan, eğitim verebilen uzmanlar olabilecek. Bölüm Başkanı Prof. Dr. Muazzez Garipağaoğlu.

Sağlık Yönetimi

Günümüze dek sağlık alanındaki yöneticiler hep başhekimler olarak. Ancak "doktor başhekimler", yönetim için gerekli olan ekonomi, işletme vb. gibi dersleri lisans eğitimlerinde görmemekte. Bu da sağlık yönetimini profesyonel bir yaklaşımdan alıkoymaktaydı. İşte bu yüzden hastaneler ve çeşitli sağlık kuruluşlarının yönetimine gelebilecek; planlama, örgütlenme ve yürütme işlerini yapabilecek yöneticilerin yetiştirilmesi için bu bölüme gerek duyulmuştu. Üniversitemizin Sağlık Yönetimi Bölümünde, yönetim bilgi ve becerisine sahip, sağlık kuruluşlarında yönetici veya araştırmacı olarak çalışabilecek elemanların mezun olması hedefleniyor. Üniversitemiz 4 yıl içinde sektöre bu gücü kazandıracak yönetici adaylarını etkin tecrübeyle yetiştirmeye başladı. Bölüm başkanı Prof. Dr. Huriye Çatalca.

* Sağlık Bilimleri Fakültesi Sağlık Yönetimi 1. Sınıf Öğrencisi

“Ben öğrencinin iyi rol model olanını severim!”

Emine Gül Doğanay, Yrd. Doç. Dr. Nihal Sunal, Zeynep Büşra Özbek (soldan sağa)

Röportaj: Emine Gül Doğanay-Zeynep Büşra Özbek *

“İyi öğrenci” nedir? Öğrencinin iyisi nasıl olur? Derslerinde başarılı bir öğrenci “iyi öğrenci” midir? Öğrencinin talep ettiğini vurgulamak üzere talebe olarak adlandırıldığı zamanları geride bırakalı çok oldu. Günümüzde bir öğretmen, bir hoca, öğrencisinden ne bekler? Daha da ileri gidelim: Bir hocamız, öğrencilerinin oturduğu sıralarda şimdi kendisi oturmuş olsa nasıl bir öğrenci olurdu? “Okul gazetesi için bu konularda bir hocamızla röportaj yapalım” dendiğinde dümenimizi hemen Nihal Hocanın odasına kırdık. Hemşirelik Bölümü Başkanımız Yrd. Doç. Dr. Nihal Sunal,

yanında kendimizi iyi hissettiğimiz hocalarımızdan biri. Hem kendisini daha yakından tanıma, hem şu talebe-öğrenci-hoca konularında kendisiyle sohbet etme şansımız oldu.

Hangi fakülteden, kaç yılında mezun oldunuz? Bugüne kadar nerelerde görev yaptınız?

1993 Hacettepe Hemşirelik Yüksekokulu mezunuyum. Başkent Üniversitesi Hemodiyaliz Bölümü’nde hemşirelik yaptım. Van 100. Yıl Üniversitesi’nde Öğretim Görevlisi olarak çalıştım. Uşak Sağlık Yüksek Okulu’nda Yardımcı Doçentlik yaptım. Afyon’da yüksek lisans programına destek verdim. Şu anda da Medipol

Üniversitesi’nde Hemşirelik Bölüm Başkanlığı görevini sürdürüyorum.

Nasıl bir öğrenciydiniz?

Teorik derslerle ilgili gerçekten çok iyi bir öğrenciydim. Sınıfın en iyi öğrencileri arasındaydım. Pratik olarak daha zayıftım ama kendini geliştiren bir öğrenciydim.

Size göre öğrenci nedir, öğretmen nedir?

Bu, çok geniş anlamlı bir soru. Öğretmen, öğrencilerini en iyi şekilde yetiştirip mesleki hazırlayan kişidir. Öğrenci, bu bilgileri alan, davranışa döken kişidir. Sadece bilgiyi almak ya da vermek önemli değil, bilgileri hayata geçiren, kullanıma döken

kişi öğrencidir.

İyi bir öğrenciyi nasıl tanımlarsınız?

İyi öğrenci, derslerini düzenli takip eden, çaba sarf edendir. Bir öğrencinin çok çalışkan olması, teoride mükemmel olması gerekmez. Değişik kriterler vardır. Tavrı, davranış, saygı bakımından belli seviyede olmalıdır.

Bölümünüzdeki öğrencilerden memnun musunuz?

Aslında çok önyargılı başladım bu işe. Puanların daha düşük olması, özel üniversite olması beni çok korkuttu. Hep devlette çalışmıştım. Ama ilk gün derse girdiğimde sınıftan herkesin düzgün karakterli insanlar olduğunu gördüm ve çok mutlu oldum. Dediğim gibi önemli olan notların çok iyi olması değil, iyi bir rol modeli teşkil eden yararlı insanlar olmalarıdır. Ben bu bölümde bunu görüyorum.

Derslerimizin dışında sizce neler yapmalıyız?

Etik değerlere bağlı kalmak şartıyla istediğiniz her şeyi yapabilirsiniz. Çok geç saatlerde sokaklarda başıboş dolaşılmaz. Her şeyin bir yeri ve zamanı vardır. Her yaşın ayrı bir önemi, güzelliği vardır. Önemli olan gençliğinizi en dolu ve yararlı bir şekilde geçirmenizdir.

Yaşadığınız bunca tecrübenin ardından şimdi bu sıralarda siz otursaydınız, şu anda bizim yerimizde olsaydınız

nasıl bir öğrenci olurdunuz?

Ben bir kere çok mutlu olurdum çünkü bizim mesleğimizin önü çok açık. Okul bittiğinde iş kaygısı taşımıyoruz. Dolayısıyla sizi bekleyen iyi bir gelecek var. Ben bunu düşünür ve keyfini çıkartırdım. Okulla beraber sosyal bakımdan da kendimi en güzel şekilde geliştirirdim.

Hemşirelik mesleğine ilişkin toplumumuzdaki algı pek hoş değil. Bu algı nasıl oluştu?

Ben buna asla katılmıyorum. Böyle bir algı olduğunu da düşünmüyorum. Eskiden fakir ailelerin kızları bu mesleği tercih etmiş. Sağlık meslek liseleri 18 yaşında mezun vermiş. Öğrenci o yaşta doğunun bir köyüne atanır. Kazancı çok iyidir. Parasını kontrol edemez. Tavrı davranışlarını ayarlayamaz. Köy ortamında konuşacak biri yok, bir arkadaş ortamı yok. Bu kadar özgürlüğün içinde böyle genç bir insan boğulur. Bir de bayan mesleğiymiş şu ana kadar ama bu da ortadan kalktı. Artık yeni yasayla meslek lisesi mezunu öğrenciler de olmayacak. Gayet profesyonel bir meslek dalı oldu. Hemşirelik mesleği artık çok revaçta. Okumuş, sosyoekonomik bakımdan iyi ailelerin çocukları bu mesleği tercih ediyor. Bu da bizim açımızdan oldukça sevindirici.

* Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü 1. Sınıf Öğrencileri

“Tabaklara bakarım, yemeğin beğenilip beğenilmediğini anlarım!”

Neslihan Ay *

Bizler Medipol Üniversitesi’nin ilk öğrencileriyiz. İstanbul’un merkezinde, modern bir binada eğitim görüyoruz. Bu binada, isimleri internet sitemizin künyesinde yazmayan insanlar var. Okulda olmadığımız zamanlarda, hafta sonları ve geceleri sabahlara kadar nöbet tutan güvenlik görevlileri var. Dersliklerimizi, laboratuvarlarımızı her sabah ve her akşam temizleyen görevliler var. Her sabah erken vakitlerde okula gelip önceden alınmış malzemelerle yemek yapmaya koyulan, her öğlen bizlere yemek sunanlar var. Bir

hocamız, “Çalıştığım kurumda bana çay getiren kadına ismiyle hitap etmeye başladığım gün, gerçekte o kurumun personeli gibi hissetmeye başladım” demişti. Bu duygularla, bu kez yemek yemeye gitmekten farklı bir amaçla yemekhanemizin yolunu tuttum. Yemekhanenin şefi konumundaki Özkan Yaşar ve aşçıbaşımız Ersan Tankut Usta ve öteki personel ile konuştum.

Öncelikle mutfak personeli size tanıttım. Özkan Yaşar Kafeterya ve Mutfaktan Sorumlu Proje Müdürü. Ünsal Güngör onun yardımcısı. Aşçıbaşı Ersan Tankut usta. Onun yardımcısının adı Rukiye Kıran. Bir de bulaşıkçı

var: Şenay Alkurt. Özkan Yaşar’ın verdiği bilgilere göre yemeklerin önemli bir kısmı Medipol mutfağında pişiyor. Bir kısmı ise Sardunya Catring’in Hadımköy’deki mutfağından geliyor. Kızartmalarda kullanılan yağlar sık sık değiştiriliyor. Örneğin patates kızartılan yağ 2 kez kullanılırken patlıcan kızartılan yağ sadece 1 kez kullanılıyor. Her ürün dolaba girerken dolap giriş tarihi yazılıyor. Ürün açıldığı zaman tarihi yazılıyor ve son kullanma tarihi yazılıyor. Zamanı dolan ürün atılıyor. Denetim günlük yapılıyor.

“Çevredeki bakkallara bakıp fiyatları belirliyoruz”

Yaşar, kafeteryanın küçük

olmasından yakındı. Alt yapı eksikliği olduğundan hizmette yetersiz kaldıklarını, kullandıkları alan çok dar olduğu için yeterli kadar ürün bulduramadıklarını kaydeden Yaşar, buna çözüm bulmak için de kafeteryayı büyütmek için okul içine kantin yaptırmayı düşündüklerini söyledi. Kantinde satılan ürünlerin fiyatlarını öğrenci bütçesine, çevredeki market ve bakkalların fiyatlarına göre belirlediklerini anlatan Yaşar, mutfak temizliğinin ise temizlik

personel tarafından her gün yapıldığını anlattı. Yaşar’ın “Bir yemeğin beğenilip beğenilmediğini nerden anlıyorsunuz?” sorusuna yanıtı ise oldukça orijinal! “Tepsilerde kalan tabaklara bakıyoruz! Eğer yemek beğenildiye sonuna kadar yeniyor. Kalan artık çoksa o yemek verimli değildir.”

* Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü 1. Sınıf Öğrencisi

Ahmet Murt: Ekranda adımın karşısında Hakkâri'yi görünce, 'Neden ben' dedim

Röportaj: Emine Gül Doğanay-Zeynep Büşra Özbek *

Dr. Ahmet Murt, 1986 yılında İskenderun'da doğdu. İÜ Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'ni geçen yıl bitirdi. Öğrencilik yaşamı oldukça hareketli geçti. Mayıs 2008'de Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde öğrencilere yönelik Tıp Eğitimi Kongresi projesini hayata geçirdi. 2008-2009 akademik yılında TurkMSIC Genel Başkanlığı ve Uluslararası Tıp Öğrencileri Birliği Derneği Yönetim Kurulu Başkanlığı yaptı. Yine aynı dönemde Avrupa Tıp Öğrencileri Birliği'nde (EMSA) Tıp Eğitimi Komitesinden Sorumlu Yönetim Kurulu Üyesi olarak görev yaptı. Ağustos 2009'da Cordoba'da (İspanya) yapılan çalıştay sonrası yayımlanan, "2010 yılının ötesinde Tıp Eğitimi'nde Bologna Süreci" bildirgesini hazırlayan ekipte yer aldı. 3 ay boyunca zorunlu hizmet için Hakkâri, Yüksekova'da bulunan Dr. Murt, halen Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Anatomi Anabilim Dalında asistan doktor olarak görev yapıyor. Birkaç yıl önce oturduğumuz sıralarda kendisinin oturması nedeniyle Dr. Murt ile bir röportaj yapmak istedik. Kendi öğrenciliğini, yaşadıklarını, meslek hayatının başında bir doktor olarak hayallerini, projelerini konuştuk.

Tıbbiyeyi neden tercih ettiniz?

Ben hayat felsefemde hep insan tarafında olmayı öncelikli sıraya koydum. Bunun için tıp fakültesini seçtim. Baktığınız zaman doğrudan insanın tarafında olan çok az meslek kaldı.

Okul hayatınızdan bahsedebilir misiniz? Nasıl bir öğrenciydiniz?

Okul hayatımda en büyük şansımın İstanbul Üniversitesi olduğunu düşünüyorum. Üniversite yaşamımın kendimi geliştirmemde oldukça etkisi oldu. Çok aktif bir öğrenciydim. Pek çok kuruluşta başkanlık yaptım. Pek çok oluşumda görev aldım. Okul hayatımı pek çok etkinlikte daha da kaliteli hale getirdim. Geriye dönüp baktığımda bundan oldukça mutluluk duyuyorum.

Cerrahpaşa'daki eğitiminiz sırasında, tıp eğitimi alanında bilhassa yurtdışında yapılan pek çok çalıştay, kongre ve etkinlikte organizatör ve başkan olarak görev yapmışınız. Bu alana

ilginiz nereden geliyor?

Bunun merakı bende 3. sınıfta uyanmaya başladı. Okulda pek çok sınava giriyorduk, pek çok şey okuyorduk ama doğru yolda gidip gitmediğimizi her zaman sorguluyordum. Bu sorgulama, bu alana kaymama sebep oldu. 2008'de öğrencilere yönelik bir tıp eğitimi kongresi yaptık. Daha sonra yine bu yoldaki arkadaşlarımla benzer çalışmalar yaptım. Somut veriler, tıp eğitimine daha fazla kafa yormamız için ilham oldu.

Zorlu tıp eğitimi sırasında bu kadar etkinliği nasıl yapabildiniz?

Tıp eğitiminin çok zorlu olduğunu düşünmüyorum. Ama öğrencilik hayatımda katıldığım etkinlikler ve çalışmalarım için gereken zamanı eğitim zamanından çalmak zorundaydım ve evet bu uğurda da bir bedel ödemek zorunda kaldım. Okulda sıralamam düştü ama yine bu benim hatamdan kaynaklanıyor. Daha programlı olsaydım bunların beni etkileyeceğini düşünmüyorum. Kendimize uygun disiplin ve programı bulduğumuzda her şeyin gayet güzel ilerleyeceğini düşünüyorum.

Eğitim hayatınız sırasında nerede ikamet ettiniz?

İstanbul'da dışarıdan gelen bir öğrenci için kalacak yer ve öğrencilerin sosyal rahatlığının neden sağlanmadığı konusu doğrusu benim hiçbir zaman çözemediğim çok büyük bir problem. Birkaç arkadaşımın Cerrahpaşa'ya yakın bir semtte bir ev tuttuk ve 6 yıl boyunca bu evde kaldık.

Mezun olur olmaz İstanbul'dan Hakkâri'ye gitmek sizi zorladı mı? Burada okudunuz ve çevreniz de burada oluştu. İstanbul'dan bu kadar uzağa gitmek neler hissettirdi?

Sıkıntılı bir süreçti tabii. Ekranda bir anda adının karşısında Hakkâri -Yüksekova'yı görünce bir kızgınlık oluyor. İlk önce "Neden ben" dedim, "Başkası yok mu?" Ama yapacak bir şey yoktu. Sonuçta bu yerler elbette birilerine gelecekti. Sonra kabullendim. 3 hafta içinde adapte olmak zorundaydım ve kendi kendime bunun hayırlı olduğunu inandırımdım. Evet, gitmek biraz zor oldu gitmemeyi hiçbir zaman düşünmedim. İyi ki gitmişim. Orada hayatım boyunca yaşayamayacağım deneyimler yaşadım. Çok mutluyum.

Dr. Ahmet Murt, şu an oturduğumuz sıralarda birkaç yıl önce oturan genç bir doktor. Kısa bir dönem Hakkâri'de doktorluk yapan Murt ile öğrenciliğini, yaşadıklarını, meslek hayatının başında bir doktor olarak hayallerini, projelerini konuştuk.

Bize Hakkâri'den bahsedebilir misiniz?

Hakkâri, herkesin kendi yaşam kavgasına tutunduğu bir yerleşim yeri. Sakin görünüyor ama bir an sonra ne olacağını kestiremiyorsunuz. Örneğin görev yaptığım Yüksekova'da sakın bir atmosferin olduğu anlarda birden atmosfer değişebiliyordu. Polisler geliyor, taşlar atılmaya başlanıyordu. Sonrası tahmin ettiğiniz şeyler...

Yüksekova'ya adapte olmakta zorlandınız mı?

2-3 hafta adapte olmaya çalıştım ama çok da zorlanmadım. Çünkü orada başka hekim arkadaşlarım vardı. Gittiğimde onların yanına zaten yerleştim. Kurulu bir düzene gittim ve bu bana çok büyük bir kolaylık sağladı.

Hakkâri'de genç bir hekim olmak nasıldı?

İnsanlar şunun farkındalar: Sen oraya faydalı olmak için gitmişsin. Öyle olunca da aradaki mesafeyi çok güzel ayarlıyorlar. Belli bir saygı görüyorsunuz.

Bir doktor için Hakkâri'nin zorlukları neler, mesleki imkânlarınız nasıldı?

Yüksekova'ya 2 yıl önce bir devlet hastanesi açılmış. Bazı eksikleri olmasına rağmen gayet güzel bir hastaneydi. İmkânları da zamanla gelişecek bir yerdi. İnsanlardan kaynaklı sorunlar da var. İnsanlar ihtiyacı olmadığı

halde Acil Servisi adeta işgal ediyorlar ve gerçekten hasta olanlara bakmakta imkân bulamıyorduk. İran sınırında çalışırken de il sağlık müdürlüğüne bildirdiğimiz gereçler bazen gecikmesine rağmen elimize ulaşırdı.

Daha çok ne tür hastalarla karşılaştınız?

Bölgede durumu çok kötü durumda hastalar vardı. Ama ufacık bir hastalık için ortalığı ayağa kaldıran hastalar da vardı.

İlginç bir/birkaç hasta öykünüzü anlatabilir misiniz?

Bana ilginç gelen ve hatta komik olan bir şey olmuştu. Yeni doğan bir bebeği aşılamaya gitmiştik. Bebek, bir kadının kucağında idi. Elimdeki belgelerde çocuğun annesi o kadın olarak görünmüyordu ama kadın, "Bebek benim" diyordu. "Ama nasıl olur?" deyince sonunda gerçeği itiraf etti. Meğerse doğumu komşusunun yeşil kartıyla yapmış. Tabii otomatikman çocuğu o kadının üzerine kayıt etmişler. Şaşırdık tabii ama bizim görevimiz sorgulamak değil tedavi etmektir. Biz de onu yaptık.

Orada hekimlik yapmak size insani ve mesleki açılardan neler öğretti?

Her şeyden önce Türkiye'nin sağlık sistemi hakkında bana çok şey öğretti. Aynı ülkede yaşadığın ama

bana çokta fazla benzemeyen insanları görüp tanıdım ve bu bana büyük kazanımlar sağladı.

Akademik çalışmanızı sürdüreceksiniz mi?

Elbette sürdüreceğim. Umarım çalışmalarım bu şekilde devam eder ve ben de başarı gösteririm.

Ülkemizdeki gerek tıp gerek başka bölümlerde üniversite eğitimi sizce ne durumda?

Bilgiyi üretmek çok önemli. Bu konuda bir şey söylemek için çok genç olduğumu biliyorum ama bilgi üretme konusunda biraz eksik kaldığımızı, bilgiyi diğer ülkelerden taşıdığımızı düşünüyorum. Tıp eğitimiyle ilgilenmemin nedenlerinden biri de bu. Araştıran, sorgulayan, bilginin üstüne yeni bir şeyler katan, bilgilerini ülkesine uyarlayabilen bir gençlik hayal ediyorum.

Gelecekle ilgili planlarınız neler?

Öncelikli amacım akademisyen olmak ve kendimi bu alanda geliştirmek. Daha sonra da tıp eğitimi alanındaki çalışmalarımı geliştirmek istiyorum.

* Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü 1. Sınıf Öğrencileri

“Gitarıma yaptığım bakımı odama yapsam bir laboratuvarıda yaşıyor olurdum!”

Sosyal Sorumluluk Kulübü'nün 15 Mart'ta düzenlediği Yardım Panayırında sahne alan üç arkadaşımız dikkatleri üzerine çekti. Sağlık Bilimleri'nden Semih Sarp ve Diş Hekimliği'nden Esat Buğrahan Toksöz gitar performansları ile alkış alırken, gene Sağlık Bilimleri'nden Yasemen Velioglu'nun ney yorumu görülmeye değerdi. Mini konser sonrası Semih, Buğra ve Yasemen'le röportaj yaptım.

Röportaj: Kübra Gezek *

Müziğe ilginiz nereden geliyor? Bu alanda neler yaptınız?

Semih: İlk olarak 5. sınıfta ilkokulumda eğitsel kol olarak açılan gitar kursuna gittim, usta öğretici Sibel Saçan ilk hocamdı. Bir ergen gencin arkadaşları arasında çalıp, gitarı sırtında gereksiz bir gururla taşıyabileceği düzeye çok kısa sürede geldim. Hep sorulur, "Elektrogitara ne zaman geçeceksin?" Ama klasik gitarın kendi başına sonu gelmeyen bir serüven olduğu ancak bütün parmaklarını hissedebildiğin, o tahta parçasına paha biçilemez bir yük yükleyebildiğin zaman anlaşılıyor. Zamanında ben de, "Bakalım bu nasılmış?" diyerek bir elektronik gitar aldım. Sonra fazla ilgilenmedim. Şimdi bir köşede uyuyor. Ama klasik gitarı hiçbir zaman unutmadım. Küçük yaşlarda ablamın orguyla da çok vakit geçirmişimdir. Evde mini, amatör bir stüdyomu odam var. Lisede bahar şenliklerimiz olurdu, 2009 bahar şenliğinde konuklardan biri şarkıcı Altay'dı. Orkestra olmadığını öğrendiğinde organizatör hoca beni ve benimle aynı sınıftan birlikte çaldığım dostumu önerdi kendisine. O gün kendisiyle 1 saatlik hareketli bir canlı performansımız oldu. Aşağı yukarı 10 seneye dayanan bir gitar geçmişim var. Bunca yıl aynı

ruhu taşıyıp karşımda farklı kimliklerde bulunan gitarlarıma yaptığım bakımı odama ve masama yapsam herhalde bir laboratuvarıda yaşıyor olurdum.

Buğra: Gitara başlamam bir arkadaşım sayesinde oldu. Gitarını bir gün bende unutmuştu, alıp bakmak istedim, uğraşmak istedim. O günden sonra bir şeyler yapmaya başladım. Daha sonra gitar aldırıldım aileme. Giderek geliştirdim bu işi ve daha sonra gitarımla dost gibi olduk. Ona bu yüzden "dostum" ismini verdim.

Yasemen: 15 yaşındayken ney üflemeye başladım. Şule Onur Hocamla düzenli olarak her derste dize dize ilerledim. Kendisini saygıyla anıyorum. Okul programlarında, yılsonu etkinliklerinde bu anlamlı ve güzel sesleri arkadaşlarımla ve sevdiğilerimle paylaştım.

Müzik çalışmalarınız derslerinizi ve okuldaki arkadaşlık ilişkilerinizi nasıl etkiliyor?

Buğra: Müzik çalışmalarım derslerimi olumsuz etkilemedi. Aksine öğretmenlerimle aramda ayrı bir aktivite oldu. Arkadaş çevremde tabii birtakım değişiklikler oldu. Bazı arkadaşlarımla bu sayede tanışmışlığım oldu.

Semih: Müzik çalışmalarımın derslerimi negatif yönde etkilediğini düşünmüyorum. Genelde büyüklerimiz bunun

Semih Sarp, Arş. Gör. Sevda Er, Esat Buğrahan Toksöz (soldan sağa)

derslerimizi olumsuz etkilediğini düşünür, "Bırak bu işleri." derler. Bu görüşün gerçeklik payı da var tabii. Kendinizi ilerde her ne dala uğraşıyorsanız kesinkes ünlü olmaya kapırırsanız muhtemelen uzun yıllar mutsuz yaşayacaksınız. Benim için müzik rahatlatıcı bir unsurdan daha fazlası hiç olmadı. Mesela bir müzik aleti çalmayan insan boş sandığı vakitlerinde gider televizyonu açar ve o gün ne izletilmek istenmişse onu izler. Hayal gücü pek etken değildir, her şey zaten görüntülerden ibarettir. Seçme şans 5 ya da 10 kanaldır, hepimiz yapıyoruz bunu. Ama müzik aletinde çalacağın şeyi de çalacağın zamanı da kendin belirlersin ve bir şeyler üretebilirsin. Bir şey üretmek, güncel vakit geçirme araçlarından çok uzak bir özellik. Bu üretimlerin en artistik örneği, bir kelebeğin doğumundan ölümüne kadar bütün safhalarını tasvir ettiğim "kısa ömürlü şey" anlamına gelen Ephemeron adlı piyano, bateri ve klasik gitar içeren enstrümantal bestemdir. Ben,

müzik çalışmalarımın her zaman pozitif yönde etkilendim. Siz hiçbir enerji sarf etmeden 1-2 insanın bile sizin yaptığınızı saygı veya sempati duyması hiç de kötü bir duygu değil.

Yasemen: Derslerimi ve okul başarımları hiç bir zaman olumsuz olarak etkilemedi. Tam tersine beni motive etti. Ney üflediğim zamanlarda kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. Ney sayesinde çok güzel arkadaşlıklar kurdum, yeni paylaşımlar ve yeni dostluklar kazandım.

Yasemen, ney senin için ne ifade ediyor?

İnsanların duygularını ifade etme şekli farklı farklı olabilir. Kimi insan yazarak, kimi insan resim yaparak, şarkı söyleyerek duygularını ifade eder. Ben de bunu ney üfleyerek yapıyorum. Okuduktan sonra etkisinden uzun süre kurtulamadığım bir kitap vardı: "Kalbe Ateş Düşünce." Bu sorunu oradan bir bölümle yanıtlamak istiyorum: "Kalp, 'Arz-ı semaya sığmam.' diyen Hakkın yeridir; ateş de O'nun sevgisi... Kalp bazen geçici sevgiler tarafından

doldurulsa hatta tüm sevgilere kapatılsa da, gün gelir bir neyden süzülen ses ya da tarihi bir minarenden duyulan ezanla asıl sahibini hatırlar."

Başka enstrümanlar da çalıyor musunuz?

Semih: Evet, yine ablam sağ olsun keman almıştı. Onu da ne yazık ki ben ondan daha çok öğrendim. Kemanı aldığı gün ablama istek parça yaptırdı her dediğini 1-2 dakika sonra çaldığımda bana tepkisi "Tam bir şoparsın, ne bulsan çalışırsın anlamadım!" olmuştu. (Kahkahalar) Böyleyim ama doğru. Yine onun büyük orgu vardı. Hala duruyor. Ama neyse ki onu öğrendi hakkıyla. (Kahkahalar). Hatta beste bile yaptı. Piyano ve yan flüt de çalıyorum. Aslında birçok enstrümanı özellikle telli çalgıları kulaktan, deneme yanılma yöntemiyle çözüp çalabiliyorum.

Buğra: Ben ne yazık ki başka enstrüman kullanmıyorum ama piyano ve keman çalmayı çok istiyorum. Bir ara kendi çapımda beste yapmışım. Belki gene yaparım.

Arş. Gör. Sevda Er: Önünüze sunulanlarla yetinmeyin, farkınızı gösterin

Eczacılık Fakültesi Araştırma Görevlisi Sevda Er, panayırda yorumladığı şarkı ve türkülerle izleyenleri kendisine hayran bırakmıştı. Geçmişte profesyonel müzik eğitimi de alan Sevda Hocaya bize önerilerini sordum.

Sosyal çalışmalar, bir öğrencinin eğitimini olumsuz yönde etkiler mi?

Okulda laboratuvarlarım çok yoğun. Koroya başladığım ilk zaman haftada iki gün çalışmamız vardı. Konser zamanları hafta sonu da ekleniyordu buna. Okul-

dan çıkınca doğrudan koro çalışmama giderdim. Eve geldiğimde bazen 9 buçuk, 10 oluyordu ve yorgunluktan hiçbir şey yapamıyordum. Ancak şöyle bir durum oluyordu: Ertesi sabah erkenden sınıfa girdiğimde, kendi kendime "dersim var ve uyumam gerek, dersi dinlemem gerek" diyordum. Bu yüzden bazı kişiler uyurken ben pür dikkat dersi dinleyerek not tutardım. Şimdi iyi ki bunu yapmışım diyorum çünkü ben yoğunluğun kişisel başarıyı arttırdığını düşün-

yorum. Yoğunluk ne kadar çok olursa Üniversitedeki sürekli saat hesaplamalarım şuanda benim karakterimin bir parçası olmuş durumda. Bu yüzden bu yoğunluk beni hiçbir zaman başarısızlığa itmemiştir. İnsan ne kadar çok sosyal aktiviteye katılırsa o kadar planlı oluyor, kendini daha iyi ifade ediyor.

Bizlere bu konuda neler önerebilirsiniz?

Buradan mezun olduğunuz zaman diğerlerinden mutlaka bir farkınız olsun. Kendinizi zenginleştirin,

sadece önünüze sunulanlarla yetinmeyin. Kendinizi ne kadar çok yönlü yaparsanız ileride toplum içinde o kadar sivrilebilirsiniz. Üniversitemizde birçok kulüpler var. Bunlara vakit ayırın. Yaptığınız iş ne olursa olsun onu en mükemmel şekilde yapın. 3-5 işi bir anda yapacağınız bir işi yapın ama onu da sağlam yapın.

* Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü 1. Sınıf Öğrencisi